

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์
เรื่อง การศึกษาและพัฒนารายการเรียนการสอนไวยากรณ์
ประโยค “把” (bǎ) ของ ผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษา
ในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC)

Study and development of instructional in grammar
“把” (bǎ) sentences of Chinese Language learners at higher
education level in the Eastern Economic Corridor (EEC)

หัวหน้าโครงการ
รัฐพร ปานมณี

โครงการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากคณะศึกษาศาสตร์
งบประมาณเงินอุดหนุนการวิจัยจากเงินรายได้ส่วนงาน มหาวิทยาลัยบูรพา
ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๖

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เรื่อง การศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์
ประโยค “把” (bǎ) ของ ผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษา
ในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC)

Study and development of instructional in grammar
“把” (bǎ) sentences of Chinese Language learners at higher
education level in the Eastern Economic Corridor (EEC)

หัวหน้าโครงการ

รัฐพร ปานมณี

โครงการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากคณะศึกษาศาสตร์
งบประมาณเงินอุดหนุนการวิจัยจากเงินรายได้ส่วนงาน มหาวิทยาลัยบูรพา
ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๖

บทคัดย่อ

ปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญอย่างมากในเวทีโลก เนื่องจากประเทศจีนมีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจจนก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจได้ จนมีผู้ใช้ภาษาจีนมากมายอยู่ทั่วโลก รวมถึงประเทศไทย “ไทย-จีน” ทั้งสองประเทศมีการแลกเปลี่ยนเยี่ยมเยียนกันอย่างสม่ำเสมอในทุกระดับภาคฯ นอกจากนี้ความสัมพันธ์ทางด้านการทูต ยังมีทางด้านการศึกษา มีการแลกเปลี่ยนด้านศิลปวิทยาการ ด้านการติดต่อสื่อสาร และมีการร่วมมือทางธุรกิจมากมาย จนทำให้มีโรงงานอุตสาหกรรมของจีนที่มีฐานผลิตในไทยมากมายหลายแห่งเกิดขึ้นโดยเฉพาะในเขตพื้นที่ EEC ส่งผลให้มีอัตราการจ้างงานด้านภาษาจีนเพิ่มมากขึ้น เป็นที่มาของงานวิจัยฉบับนี้

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ประโยคประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางผ่านสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแก่ผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC โดยมีการพัฒนาสื่อการสอนให้มีประสิทธิภาพ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจในเรื่องประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ๓) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ใน ภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 78.37/83.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ของผู้เรียนหลังศึกษาด้วยสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
3. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี

คำสำคัญ : การศึกษาและพัฒนาไวยากรณ์ประโยค“把”^{bǎ} ผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษา เขตพื้นที่ระยองเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC)

ABSTRACT

These days, Chinese is one of the most significant languages in the world. Due to China's economic growth, which has made it a major power. Until a large number of people speak Chinese everywhere in the world, including Thailand. "Thailand-China" refers to the frequent interactions between two nations at all regional levels. Apart from diplomatic relations, the field of education is another. The arts and sciences are exchanged. There are numerous corporate partnership and there is communication. Consequently, a significant amount of Chinese industrial factors, particularly in the EEC region, have established production bases in Thailand, leading to a rise in the employment rate of Chinese speakers. This is the source of where the study for this came from.

The objectives of this research were 1) to study and develop the instructional in grammar sentence “把” (bǎ) in Mandarin Chinese through teaching media created by the researcher for Chinese language learner at higher education in the EEC by developing teaching media package 75/75, 2) to compare the learning achievement of knowledge and understanding of sentence “把” (bǎ) in Mandarin Chinese between before and after learning, and 3) to study the satisfaction of learners towards teaching media package in grammar sentence “把” (bǎ) in Mandarin Chinese. The statistics used in this research were Mean, Standard Deviation and t-test.

The research results were found as follows;

1. The efficiency of instructional in grammar sentence “把” (bǎ) in Mandarin Chinese through teaching media created by the researcher were 78.37/83.75 which higher than the criteria set at 75/75.

2. The learners' learning achievement in grammar sentence “把” (bǎ) after studying with the teaching media package created by the researcher was higher than before studying at the statistically significant point at 0.01

3. The learners' satisfaction towards teaching media package in grammar sentence “把” (bǎ) in Mandarin Chinese was at a good level.

Keywords: Study and development, grammar sentence “把” (bǎ), Chinese language learner at higher education, Eastern Economic Corridor (EEC)

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้เพราะได้รับความอนุเคราะห์ในการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูล รวมทั้งการอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ จากนิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทรา นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี ตลอดจนอาจารย์ประจำรายวิชาภาษาจีน ระดับต้นจากทั้ง 3 สถาบัน

ขอขอบพระคุณผู้มีส่วนร่วมในโครงการวิจัย คณะอาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่สละเวลาให้คำแนะนำ คำปรึกษา รวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ รวมถึงขอขอบคุณ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ให้การอนุเคราะห์สนับสนุนทุนการวิจัย

รัฐพร ปานมณี

29 เมษายน 2567

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	3
1.3 ปัญหาของการวิจัย.....	3
1.4 สมมติฐานการวิจัย	4
1.5 นิยามเฉพาะ	4
1.6 ขอบเขตของโครงการวิจัย	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสื่อการเรียนการสอน	6
2.1.1 ความหมายของสื่อ	6
2.1.2 ความสำคัญของสื่อ	7
2.1.3 คุณค่าของสื่อการเรียนการสอน.....	7
2.1.4 แนวคิดเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอน	8
2.1.5 การออกแบบสื่อการเรียนรู้	9
2.1.6 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสื่อการเรียนการสอน	9
2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์	11
2.2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนไวยากรณ์	14
2.2.4 บทบาทของไวยากรณ์.....	15
2.2.5 ความสำคัญของการสอนไวยากรณ์	15
2.2.6 การสอนไวยากรณ์.....	16
2.2.7 การทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์	18
2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา	18
2.3.1 วิธีการเปรียบเทียบภาษา	19

2.4 ประโยค “把”	21
2.4.1 ความหมายและโครงสร้างของประโยค “把” (bǎ)	21
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประโยค “把” (bǎ)	23
2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสื่อการสอน	23
2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	24
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	26
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	26
3.2 ตัวแปรที่ศึกษา	26
3.3 รูปแบบการทดลอง	26
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	27
3.5 การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	27
3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	31
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการสอน	34
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง	35
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	37
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	38
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	38
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	38
5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	41
บรรณานุกรม	42
ภาคผนวก	47

บทที่ 1

บทนำ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC) นี้ได้แบ่งหัวข้อในบทนำออกเป็น 5 หัวข้อ ดังนี้

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคนี้เราปฏิเสธไม่ได้เลยว่าภาษาที่กำลังเป็นที่นิยมนอกเหนือจากภาษาอังกฤษแล้วยังมีอีกหนึ่งภาษานั้นคือภาษาจีน จีนเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ของโลก และยังมีประชากรกระจายตัวอาศัยอยู่ทั่วทุกมุมโลกอีกด้วย ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาจีนจะทำให้มีโอกาสในด้านต่างๆมากขึ้นโดยไม่ต้องสงสัย นอกจากนี้จีนยังถือเป็นประเทศอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมบันเทิง อุตสาหกรรมด้านพลังงานใหม่ รวมถึงอุตสาหกรรมการผลิตต่าง ๆ และมีแนวโน้มจะเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ จะเห็นได้จากยอดของการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ในปี 2563 ที่คิดเป็นร้อยละ 68 ของโลก โดยแบ่งเป็น โทรศัพท์มือถือ ร้อยละ 28 คอมพิวเตอร์ร้อยละ 20 และโทรทัศน์ร้อยละ 20 (ณอมศรี ฟอง อรุณรุ่ง : <https://www.prachachat.net/columns/news-776930>)

ด้านความสัมพันธ์ทางการทูตของไทยกับจีนมีการสถาปนาขึ้นตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2518 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นระยะเวลาอันยาวนานถึง 48 ปีแล้ว โดยไทย-จีน ทั้งสองประเทศมีการแลกเปลี่ยนเยี่ยมเยียนกันอย่างสม่ำเสมอในทุกระดับภาค นอกจากความสัมพันธ์ทางการทูตฯ ยังมีทางด้านการศึกษามีการแลกเปลี่ยนด้านศิลปวิทยาการ ด้านการติดต่อสื่อสาร และมีการร่วมมือทางธุรกิจมากมาย จนทำให้มีโรงงานอุตสาหกรรมของจีนที่มีฐานผลิตในไทยมากมายหลายแห่งเกิดขึ้นโดยเฉพาะในเขตพื้นที่ EEC กอปรกับช่วงหลังการระบาดของโรคโควิด 19 นักท่องเที่ยวชาวจีนได้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยอย่างล้นหลามด้วยเหตุนี้จึงทำให้ธุรกิจการท่องเที่ยวของไทยเฟื่องฟูอย่างมาก นักธุรกิจชาวไทยเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของภาษาจีน และต้องการคนที่มีทักษะทางภาษาจีนมากขึ้น เพื่อสนองความต้องการที่จะสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้ากับชาวจีน นอกจากนี้องค์การสหประชาชาติได้มีการกำหนด 6 ภาษาที่สำคัญในวาระการประชุม ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน อาหรับ รัสเซีย และจีน และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ปัจจุบันในตลาดแรงงานของไทยมีความต้องการ ผู้ที่มีทักษะทางภาษาจีนระดับสูงที่เพิ่มมากขึ้น และในปี พ.ศ. 2561 รัฐบาลไทยประกาศนโยบายการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก(Eastern Economic Corridor) หรือ EEC โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เป็นโครงการที่มุ่งส่งเสริมด้านการค้าการลงทุนและพัฒนาการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยมี ชลบุรี ระยองและ ฉะเชิงเทรา 3 จังหวัดเป็นพื้นที่รองรับความเจริญทางด้านเศรษฐกิจรองจากกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้รัฐบาลได้กำหนดให้พื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก(EEC) เป็นพื้นที่แห่งการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยมีวัตถุประสงค์ให้เพิ่มศักยภาพในการลงทุนอย่างเป็นรูปธรรม และ

เพิ่มศักยภาพเพื่อรองรับการลงทุนจากต่างประเทศ ควบคู่กับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในพื้นที่ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2559) นโยบายของรัฐบาลดังกล่าวอยู่ภายใต้ยุทธศาสตร์ไทยแลนด์ 4.0 กล่าวคือหาก 3 จังหวัดในเขตพื้นที่ EEC มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ผู้ประกอบการก็จะมีภาระงานมากขึ้น เป็นการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศจีน ทำให้เกิดการสร้างอุตสาหกรรมรวมถึงกระบวนการถ่ายโอนเทคโนโลยีขั้นสูงสู่ประเทศไทยมากขึ้น และส่งผลต่อการขยายตัวแรงงานในอาเซียนต่อไป (โสธญา พิภูลหอม, 2561) นอกจากนี้รัฐบาลยังมีความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการค้าระหว่างประเทศในภูมิภาคอาเซียนและจีน โดยประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้กำหนดให้ไทยเป็นเป้าหมายสำคัญของการลงทุนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดังนั้นภาษาจีนจึงเป็นเครื่องมือในการสื่อสารหลักของกลุ่มนักลงทุนในพื้นที่ทั้งในภาคธุรกิจและภาคบริการ (ครองขวัญ รอด-หมวน, 2562) จากความสำคัญของภาษาจีนในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก(EEC)ทำให้ทักษะด้านภาษาจีน กลายเป็นหนึ่งในทักษะที่จำเป็นของการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของแรงงานในพื้นที่ และเป็นเป้าหมายสำคัญในการยกระดับการพัฒนากำลังคน ดังนั้นการพัฒนาการเรียนการสอนในสาขาวิชาภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา จึงเป็นแนวทางการพัฒนากำลังคนในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ที่ต้องให้ความสำคัญร่วมกัน ในลักษณะการพัฒนาเชิงบูรณาการระหว่างมหาวิทยาลัยใน 3 จังหวัดในพื้นที่ดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น

ประเทศไทยมีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนมานานหลายทศวรรษ และในทศวรรษที่ผ่านมาได้มีการจัดการเรียนการสอนทุกระดับ แต่เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันยังมีการวางนโยบายที่ยังไม่สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันในแต่ละระดับ(สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ 2559) ใน การเรียนรู้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม หากอยากให้ได้ผลสัมฤทธิ์ที่ดีนั้น ทักษะพื้นฐานถือ เป็นจุดเริ่มต้น และหัวใจที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถต่อยอดความรู้ได้อย่างรวดเร็ว โดยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน คือทักษะพื้นฐานที่ผู้เรียนจะต้องได้ผ่านการฝึกอบรมมาโดยตลอดอย่างต่อเนื่อง แต่ทว่าอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ นั่นคือไวยากรณ์ เพราะภาษากับไวยากรณ์มีการเกี่ยวข้องกันทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและจดจำเมื่อนำไปสื่อสารกับบุคคลอื่น

แต่หากไม่มีกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ การสื่อสารของทั้งสองฝ่ายก็อาจจะเกิดข้อผิดพลาดและบรรลุเป้าหมายทางการสื่อสารได้ยาก (สุพรรณิ อาศัยราช, นันทวดี วงษ์เสถียร 2557, สรรเสริญ สุวรรณประเทศ 2543)

ภาษาจีนกลางเป็นภาษาตระกูลภาษาจีน – ทิเบต (Sino - Tibetan) นักวิชาการบางท่านเคย กล่าวว่า ภาษาไทยก็มาจากตระกูลเดียวกันกับภาษาจีนจึงทำให้มีโครงสร้างและรูปแบบไวยากรณ์ของรูปประโยคที่คล้ายกันในหลายจุด เช่น บทประธาน+บทกริยา+บทกรรม แต่ทั้งนี้หากศึกษาลงลึกในรายละเอียดทางภาษาก็จะพบว่า โครงสร้างและรูปแบบไวยากรณ์ยังคงมีความแตกต่างกันอยู่บ้างซึ่งสอดคล้องกับที่พระยาอนุมานราชธน (2522, น. 111) เคยอธิบายไว้ การเรียงคำในประโยคภาษาจีน มีลักษณะเดียวกันกับภาษาไทยจะต่างกันที่คำวิเศษณ์ วางไว้ข้างหน้านามหรือกริยาที่เป็นคำหลักของประโยค ภาษาไทยวางคำเหล่านี้ไว้ด้านหลังคำหลักจากเหตุผลดังกล่าวทำให้การศึกษาไวยากรณ์จีนบางเรื่อง เป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย แต่บางเรื่องกลับเป็นปัญหาที่

ผู้เรียนมักเกิดความสับสนและมีข้อผิดพลาดอันเกิดจาก ผลกระทบจากภาษาแม่ จึงต้องใช้เวลาศึกษาทำความเข้าใจให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนการศึกษาไวยากรณ์จีนมีอยู่มากมาย เช่น โครงสร้างของประโยค “是” (shì) , “有” (yǒu) , “比” (bǐ) , “被” (bèi) , และ “把” (bǎ) เป็นต้น ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางเป็นคำบุพบท และบทกรรมของ “把” (เอา) ทำหน้าที่เป็นบทขยายบทกริยาเรียกว่าประโยค 把 (“把” 字句) คือประโยคที่เน้นกรรมถูกกระทำ ซึ่งถือว่าเป็นไวยากรณ์ขั้นพื้นฐานที่ผู้เรียนต้องได้รับการสอนอย่างถูกวิธี เนื่องจากรูปแบบวากยสัมพันธ์ของประโยคมีความหลากหลาย โดยเฉพาะ ประโยคที่มีคำ บทเสริม หรือบทขยายต่าง ๆ เข้ามาเป็นส่วนประกอบ ทำให้เป็นจุดที่ยากและส่งผลให้ ผู้เรียนภาษาจีนเกิดความสับสนได้ และอาจก่อให้เกิดความผิดพลาดของการสื่อสารและการนำไปใช้ (ตรีศูล เกษร, ศุภกร ทาพิมพ์, อนุสรณ์ บังศรี, 2562) นอกเหนือจากนี้ยังพบว่าการเรียนการสอนในเรื่องดังกล่าว โดยทั่วไปมักจะเป็นการเรียนการสอนในรูปแบบโครงสร้างประโยคแบบพื้นฐานเป็นหลัก จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าควรรวบรวมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ “把” (bǎ) โดยเฉพาะ เพื่อดำเนินการพัฒนาการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาต่อยอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน ตลอดจนก่อให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ทำให้ ผู้เรียนมีประสิทธิภาพและกลายเป็นผู้ใช้ภาษาจีนได้อย่างสมบูรณ์

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC
2. เพื่อพัฒนาและสร้างประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์การสอบวัดระดับภาษาจีนมาตรฐาน HSK
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจในเรื่องการใช้ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ระหว่างก่อนและหลังการพัฒนาการเรียนการสอนของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ที่มีต่อสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ)

1.3 ปัญหาของการวิจัย

1. ชุดสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 หรือไม่
2. หลังจากการใช้สื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ความรู้และความเข้าใจด้านไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC สูงขึ้นหรือไม่

3. ผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC พึงพอใจต่อชุดสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง อยู่ในระดับใด

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1. สื่อการสอนไวยากรณ์ประโยคประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75

2. ผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC มีความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางสูงขึ้นหลังจากใช้สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ที่มีต่อสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี

1.5 นิยามเฉพาะ

1. สื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง หมายถึงเนื้อหาไวยากรณ์ ภาษาจีนเรื่องการใช้ “把”

2. “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางเป็นคำบุพบท และบทกรรมของ “把” (เอา) ทำหน้าที่เป็นบท ขยายบทกริยาเรียกว่าประโยค把 (“把” 字句) คือประโยคที่เน้นกรรมถูกกระทำโดยจะเริ่มตั้งแต่ โครงสร้างพื้นฐานไปจนถึงโครงสร้างที่มีความซับซ้อน โดยจะเน้นให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจจากการเห็นความ แตกต่างโดยนำมาเปรียบเทียบกับภาษาแม่ของตนเอง ทั้งยังเน้นตัวอย่างการใช้จากเหตุการณ์จริง

3. แบบทดสอบก่อน – หลังเรียนเรื่องประโยคที่ใช้ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางหมายถึง แบบทดสอบแบบปรนัย ๒๐ ข้อ เพื่อทดสอบความรู้และความเข้าใจของผู้เรียน

4. ผู้เรียนภาษาจีน หมายถึง นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาภาษาจีนใน ๓ สถาบันอุดมศึกษา ที่อยู่ในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) คือ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทรา และคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี

5. เขตเศรษฐกิจพิเศษ EEC หมายถึง พื้นที่ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกซึ่งคณะกรรมการ กำหนดนโยบายเป็นเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษเพื่อผลักดันการลงทุนในอุตสาหกรรม เป้าหมายพิเศษด้านใด ด้านหนึ่งหรือหลายด้าน ซึ่งประกอบไปด้วย จังหวัด ฉะเชิงเทรา ชลบุรี และระยอง โดยประเทศไทย มีนโยบาย ในการยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศและการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ดังกล่าว เพื่อเพิ่ม ความสามารถในการแข่งขันกับนานาชาติ (สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก, ๒๕๖๐)

1.6 ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน นิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 17 คน นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน และนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี จำนวน 20 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีน กลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอน

3. คำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้ในชุดสื่อการสอนในครั้งนี้ประยุกต์มาจากประมวลคำศัพท์การสอบ วัดระดับ ภาษาจีนมาตรฐาน HSK ระดับที่ 1-3 ส่วนรูปแบบตัวอย่างโครงสร้างประโยค“把” (bǎ) ที่ยกมาเป็นตัวอย่าง ประกอบเพื่อการเรียนรู้ได้ประยุกต์มาจาก งานวิจัยของ ตรีศูล เกษร,ศุภกร ทาพิมพ์, อนงค์รัตน์ บังศรี (2562) และ Chen Kai (2016) และ Yang Jiayin (2013)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC)” ผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอสาระสำคัญจาก เอกสาร ตำรา และ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสื่อการเรียนการสอน

สื่อนับเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการเรียนการสอนตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน เพราะถือได้ว่าเป็นตัวกลางในการช่วยให้ การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในความหมายของเนื้อหาของบทเรียนตรงกับสิ่งที่ผู้สอนต้องการสื่อสาร และไม่ว่าสื่อจะอยู่ในรูปแบบใดก็ตาม ล้วนแต่เป็นทรัพยากรที่สามารถอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น คำว่าสื่อ (medium, pl.media) เป็นคำมาจากภาษาละติน แปลว่า “ระหว่าง” สิ่งใดก็ตามที่บรรจุข้อมูลสารสนเทศหรือเป็นตัวกลางข้อมูลในการส่งผ่านจากผู้ส่งไปยังผู้รับ เพื่อให้ผู้ส่งและผู้รับสามารถสื่อสารกันได้ตรงตามวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนนั้นๆ ดังนั้นเมื่อผู้สอนนำสื่อมาใช้ประกอบการสอนเรียกว่า “สื่อการสอน” และเมื่อนำมาให้ผู้เรียนใช้เรียกว่า “สื่อการเรียนรู้” โดยเรียกรวมกันว่า “สื่อการเรียนการสอน” หรืออาจจะเรียกสั้น ๆ ว่า “สื่อการสอน” หมายถึงสิ่งใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นเทปบันทึกเสียง สไลด์ PPT วิดีโอ โทรศัพท์ วัสดุทัศน แผนภูมิ รูปภาพ ฯลฯ ซึ่งเป็นวัสดุอุปกรณ์เนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน หรือเป็นอุปกรณ์เพื่อถ่ายทอดเนื้อหาสิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นวัสดุอุปกรณ์ทางกายภาพที่นำมาใช้เป็นเทคโนโลยีทางการศึกษา ถือว่าเป็นสิ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือหรือช่องทางทำให้การสอนส่งไปถึงผู้เรียน ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาถึงลักษณะคุณสมบัติของสื่อแต่ละชนิดเพื่อเลือกสื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนและสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจะต้องมีการวางแผนอย่างเป็นระบบในการใช้สื่ออีกด้วย

2.1.1 ความหมายของสื่อ

นักวิชาการด้านการศึกษาหลายท่านได้มีการนิยามความหมายของคำว่า “สื่อ” ไว้ดังต่อไปนี้

Heinich และคณะ (1996) ศาสตราจารย์ภาควิชาเทคโนโลยีระบบการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยอินเดียนา (Indiana University) ให้คำจำกัดความคำว่า "media" ไว้ ดังนี้ "Media is a channel of communication." ซึ่งสรุปความเป็นภาษาไทยได้คือ "สื่อ คือ ช่องทางในการติดต่อสื่อสาร" Heinich และคณะยังได้ขยายความเพิ่มเติมอีกว่า "media มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน มีความหมายว่า ระหว่าง (between) หมายถึง อะไรก็ตามซึ่งทำการบรรจุหรือ นำพาข้อมูลหรือสารสนเทศ สื่อเป็นสิ่งที่อยู่ระหว่างแหล่งกำเนิดสารกับผู้รับสาร"

A. J. Romiszowski (๑๙๙๒) ศาสตราจารย์ทางด้านการออกแบบการพัฒนาและการประเมินผลสื่อการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยซีราคิวส์ (Syracuse University) ให้คำจำกัดความ คำว่า "สื่อ" ไว้ ดังนี้ "ตัวนำสารจากแหล่งกำเนิดของการสื่อสาร (ซึ่งอาจจะเป็นมนุษย์ หรือวัตถุที่ไม่มีชีวิต) ไปยังผู้รับสาร (ซึ่งในกรณีของการเรียนการสอนก็คือ ผู้เรียน)" ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า สื่อ หมายถึง สิ่งใด ๆ ก็ตามที่เป็นตัวกลางระหว่างแหล่งกำเนิดของสาร กับผู้รับสารเป็นสิ่งที่นำพาสารจากแหล่งกำเนิดไปยังผู้รับสาร เพื่อให้เกิดผลใด ๆ ตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

2.1.2 ความสำคัญของสื่อ

ศึกษานิเทศก์ หรือกลุ่มนิเทศก์ติดตามสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2553) ได้กล่าวไว้ว่า สื่อการสอนเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพ หรืออาจกล่าวได้ว่า สื่อ คือ วัสดุ อุปกรณ์ หรือวิธีการสำหรับถ่ายทอดความรู้ ความคิด และเจตคติจากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน และ ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ สื่อการสอนมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนดังนี้ คือ

1. กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน อยากเรียนและช่วยให้เกิดการเรียนรู้และเกิดประโยชน์กับตัวผู้เรียนเอง
2. ให้โอกาสผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างทั่วถึง
3. สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดและความเข้าใจได้ถูกต้องรวดเร็ว
4. ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเอง
5. ช่วยให้ผู้เรียนจดจำเรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนรู้ได้นาน ถูกต้องแม่นยำ
6. มีส่วนช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้เรียนและเปลี่ยนแปลงเจตคติไปในทางที่พึงปรารถนาได้

2.1.3 คุณค่าของสื่อการสอน

สื่อการสอนนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้เนื่องจากเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดเนื้อหาจาก ผู้สอนไปยังผู้เรียน หรือเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ ดังนั้น สื่อการสอนจึงนำมาใช้ประโยชน์ได้ทั้งกับผู้เรียนและผู้สอน (กิดานันท์ มลิทอง, 2553) ดังนี้

สื่อกับผู้เรียน

สื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญและคุณค่าต่อผู้เรียนดังนี้

- ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาบทเรียนที่ยุ่งยากซับซ้อนได้ง่ายขึ้นในระยะเวลาอันสั้น และช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดในเรื่องนั้นได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว
- สื่อสามารถช่วยกระตุ้นและสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียนทำให้เกิดความรู้สนุกสนาน และไม่รู้สึกลำบากในการเรียน ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันหากเป็นเรื่องของนามธรรมและยากต่อความเข้าใจ และช่วยให้เกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน

- สื่อช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ช่วยเป็นสะพานสร้างมนุษยสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองและกับผู้สอนด้วย
- สื่อช่วยสร้างเสริมลักษณะที่ดีในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และสามารถช่วยแก้ปัญหาเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคลจากการใช้สื่อเป็นรายบุคคลได้อีกด้วย

สื่อกับผู้สอน

สื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญและคุณค่าต่อผู้สอนดังนี้

- การใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการเรียนการสอน เป็นการช่วยให้บรรยากาศในการสอน น่าสนใจยิ่งขึ้น ทำให้ผู้สอนมีความกระตือรือร้นในการสอนมากกว่าวิธีการที่เคยใช้การบรรยายแต่เพียง อย่างเดียว และเป็นการสร้างความเชื่อมั่นในตัวเองให้เพิ่มขึ้นด้วย
- ช่วยแบ่งเบาภาระของผู้สอนในด้านการเตรียมเนื้อหา เพราะสามารถนำสื่อมาใช้ซ้ำได้ และบางที่ อาจให้นักศึกษาเนื้อหาจากสื่อได้เอง
- เป็นการกระตุ้นให้ผู้สอนตื่นตัวอยู่เสมอในการเตรียมและผลิตวัสดุและ เรื่องราวใหม่ ๆ เพื่อใช้ เป็นสื่อการสอน ตลอดจนคิดค้นเทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การเรียนรู้สนุกสนานยิ่งขึ้น

2.1.4 แนวคิดเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอน

สื่อนับเป็นสิ่งที่มามีบทบาทสำคัญอย่างมากในการสอนตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากเป็นตัวกลางที่ช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของเนื้อหาบทเรียนให้ตรงกับที่ผู้สอนต้องการ ไม่ว่าสื่อนั้นจะอยู่ในรูปแบบใดก็ตามล้วนแต่เป็นทรัพยากรที่สามารถอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น และคำว่า สื่อ (medium, pl.media) ก็คือ สิ่งใดก็ตาม ที่บรรจุข้อมูลสารสนเทศหรือเป็นตัวกลางข้อมูลส่งผ่านจากผู้ส่งหรือแหล่งส่งไปยังผู้รับ เพื่อให้ผู้ส่งและผู้รับสามารถสื่อสารกันได้ตรงตามวัตถุประสงค์

วรวิทย์ นิเทศศิลป์ (2551) กล่าวว่า ข้อคำนึงในการออกแบบสื่อการสอนคือ ความสวยงามเพื่อให้ เป็นสื่อที่เร้าความสนใจ น่าสนใจ ความทนทานเพื่อให้สามารถใช้งานได้นาน ประหยัด และได้ประโยชน์ตรงกับ ความมุ่งหมายในการใช้

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์ (2545) กล่าวว่า สื่อการสอนควรใช้อย่าง สะดวกและปลอดภัย หากสื่อการ สอน ที่นำมาใช้มีความยากลำบากและยุ่งยากไม่สะดวกที่จะใช้ ก็อาจทำให้มีผลเสียต่อกระบวนการเรียนการสอนได้ ลักษณะของสื่อการสอนที่ดีต้องประหยัด คุ่มค่าไม่สิ้นเปลือง

Dale (1969) กล่าวว่า การเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนนั้นจะต้องพิจารณาว่าสื่อการสอนนั้น เหมาะสมกับวัย ระดับสติปัญญาและประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้เรียนได้เพียงใด รวมถึงสื่อสามารถกระตุ้นให้ ผู้เรียนพัฒนาความคิดได้หรือไม่ คุ่มค่ากับเวลาและการลงทุนหรือไม่

Kemp และ Smelle (1989) เสนอว่า นอกจากงานการเรียนรู้หรือสถานการณ์ การเรียนรู้ซึ่งเป็นสิ่ง สำคัญที่กำหนดถึงสื่อที่จะเลือกใช้แล้ว สิ่งสำคัญประการต่อมาในการพิจารณาเลือกใช้ สื่อการสอนคือ คุณลักษณะของสื่อ ซึ่งผู้สอนควรศึกษาคุณลักษณะของสื่อแต่ละชนิดประกอบในการเลือก สื่อการสอนด้วย

คุณลักษณะของสื่อ (Media Attributes) หมายถึง ศักยภาพของสื่อในการแสดงออกซึ่งลักษณะต่างๆ เช่น การเคลื่อนไหว สี และเสียงเป็นต้น โดยคุณลักษณะของสื่อที่สำคัญ ได้แก่ การแสดง แทนด้วยภาพ เช่น ภาพถ่าย ภาพกราฟิก ปัจจัยทางด้านขนาด เช่น การใช้/ไม่ใช้เครื่องฉายเพื่อขยายขนาด) ปัจจัยทางด้านสี เช่น สีเส้นต่างๆ ขาว-ดำ ปัจจัยทางด้านการเคลื่อนไหว เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ปัจจัยทางด้านภาษา เช่น ข้อความ/ตัวอักษร เสียงพูด ความสัมพันธ์ของภาพและเสียง เช่น ภาพที่มีหรือไม่มีเสียงประกอบ ปัจจัยทางด้านการจัดระเบียบข้อมูล โดยกำหนดให้ดูทีละภาพตามลำดับ หรือตามลำดับที่ผู้ชมเลือก

2.1.5 การออกแบบสื่อการเรียนรู้

การออกแบบการเรียนรู้และพัฒนาระบบการเรียนการสอน (Kearsley, 1984) ได้ให้ความหมายว่า ต้องมีลักษณะ 3 ประการ คือ ต้องมีการวิเคราะห์งาน หรือกิจกรรมการเรียนรู้ การสอน ต้องมีการประเมินทุกขั้นตอน และต้องมีการระบุกลยุทธ์การเรียนรู้ ระบุสื่อที่ใช้สร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อผู้เรียนให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ขึ้น องค์ประกอบที่ใช้ในการออกแบบการเรียนรู้จากทฤษฎีการเรียนรู้ เช่น แรงจูงใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล จุดมุ่งหมายการเรียนรู้การจัดลำดับเนื้อหาความรู้ การเตรียมล่วงหน้าของผู้เรียน ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรง การฝึกปฏิบัติ การนำไปใช้ ฯลฯ รายงานการสังเคราะห์เอกสาร เรื่องวิธีการสอนและรูปแบบการเรียนการสอน (กองวิจัย ทางการศึกษา กรมวิชาการ, 2543, น. 137) พบวิธีสอนและการเรียนรู้ทั่วไปที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มี 24 วิธี ถ้าพิจารณาจากขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละวิธีแล้วไม่มีข้อจำกัดว่าวิธีการเรียนการสอนใดจะเหมาะสมกับเนื้อหาใดเนื้อหาหนึ่ง แต่ละวิธีเน้นไปที่บทบาทผู้เรียน และผู้สอนแตกต่างกันไป จึงสามารถปรับกิจกรรมบางขั้นตอนให้ นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผน และได้ลงมือปฏิบัติมากขึ้น

2.1.6 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสื่อการสอน

อัญชลี เตมา (2551) ได้กล่าวถึงขั้นตอนและกระบวนการสร้างสื่อการสอนสำเร็จรูปไว้ดังนี้ บทเรียนประกอบไปด้วย

- คำชี้แจงบทเรียน
- แนวคิด
- วัตถุประสงค์ของบทเรียน
- เนื้อหา
- แบบฝึกหัด
- แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน
- เฉลยแบบทดสอบ

เมื่อผลิตสื่อการสอนสำเร็จแล้ว ขั้นตอนต่อไปเป็นการนำบทเรียนไปทดลองใช้กับกลุ่มผู้เรียนในหลากหลายขนาดกลุ่ม ในการเริ่มการทดลองใช้ขั้นแรกกับผู้เรียนทีละ 1 คนที่เรียนในรายวิชานั้นแต่ไม่ได้มา

จากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความถูกต้องของเนื้อหาและลำดับขั้นตอนต่าง ๆ รวมถึงความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ จากนั้นแก้ไขปรับปรุงแล้วจึงเริ่มทำการทดลองใช้ต่อในขั้นที่ 2 ซึ่งเป็นการทดลองกับกลุ่มทดลองขนาดเล็กที่ประกอบด้วยผู้เรียนในรายวิชานั้นแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบขอบพร้อมของบทเรียนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อทำการแก้ไขเรียบร้อยแล้วจึงนำมาทดลอง เมื่อจบการทดลองใช้ขั้นแรก ข้อบกพร่องต่าง ๆ จะได้รับการแก้ไขในขั้นสุดท้ายกับกลุ่มทดลองขนาดใหญ่ ซึ่งกลุ่มทดลองขนาดใหญ่จะมีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง เมื่อพบว่าบทเรียนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จึงนำไปทดลองใช้จริง กับกลุ่มตัวอย่างในขั้นทดลองใช้จริงนี้ ผู้สอนจะต้องอธิบายวัตถุประสงค์ของบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ จากนั้น ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนเพื่อดูความรู้ของผู้เรียนก่อนได้รับการสอนเนื้อหา เมื่อเรียนเนื้อหาจบ ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อทบทวนความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนมา ขั้นตอนต่อจากนี้คือการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อหาผลสัมฤทธิ์จากการใช้บทเรียนดังกล่าว สำหรับการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ทำได้ดังนี้

1. การหาค่าความตรงเนื้อหาจากแบบทดสอบเพื่อวิเคราะห์ว่าแบบทดสอบจะสามารถวัดได้ ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการวัดหรือไม่ ทั้งนี้จะวัดจากการพิจารณาโดยผู้เชี่ยวชาญหลายคน

2. การหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ทำโดยการหาค่า IOC ซึ่งผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาให้คะแนนความสอดคล้องของข้อสอบเป็นรายข้อ เกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริงโดยที่ค่าความสอดคล้องต้องมีค่า 0.5 ขึ้นไปจึงจะถือว่ายอมรับได้

3. การหาค่าความยากง่ายของข้อสอบ ทำโดยการหาค่า P ซึ่งจะวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อค่าความยากง่ายในเกณฑ์ที่ยอมรับได้จะอยู่ระหว่าง 0.2-0.8 หากไม่อยู่ในเกณฑ์นี้จะต้องทำการปรับปรุงแก้ไข มิฉะนั้นก็ต้องตัดข้อสอบข้อที่มีปัญหานั้นทิ้งไป

4. การหาค่าอำนาจจำแนกเพื่อวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อว่าสามารถจำแนกผู้เรียนกลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อนออกจากกันได้จริง

5. การหาค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบ มี 2 วิธีคือ

1) การใช้สูตรคำนวณ KR-21 ซึ่งจะเหมาะกับข้อสอบที่ให้คะแนนในลักษณะถูกได้ 1 และ ผิดได้ 0

2) การหาความเชื่อมั่นแบบ ครอนบาค(Cronbach)ซึ่งใช้วิธีการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

(a-Coefficient) ซึ่งจะเหมาะกับข้อสอบที่มีการตรวจให้คะแนนในแต่ละข้อไม่เท่ากัน เช่น ข้อสอบอัตนัยที่การให้คะแนนไม่ใช่แค่ 1 หรือ 0

ภาพที่ 2 - 1 กรอบแนวความคิดการออกแบบสื่อการสอน

อย่างไรก็ตาม ข้อควรคิดในการใช้สื่อการสอน เพื่อให้การใช้สื่อการเรียนการสอนแต่ละครั้งให้เกิด ประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอนสูงสุดผู้สอนควรคำนึงถึงปัจจัยต่างๆในการใช้สื่อการเรียนการสอนดังนี้

- 1) ไม่มีสื่อการเรียนการสอนใดที่เหมาะสมกับทุกจุดประสงค์การเรียนการสอน
- 2) ควรใช้สื่อการสอนให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนการสอนที่กำหนดไว้
- 3) ผู้ใช้สื่อการเรียนการสอนจะต้องคุ้นเคยกับเนื้อหาและวิธีการนำเสนอของสื่อชนิดนั้นๆ
- 4) สื่อการเรียนการสอนจะต้องเหมาะสมกับวิธีสอนและกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอน
- 5) สื่อการเรียนการสอนจะต้องเหมาะสมกับสมรรถภาพ และวิธีการเรียนของผู้เรียน
- 6) สื่อการเรียนการสอนจะต้องให้เป็นรูปธรรม
- 7) ควรจัดสิ่งแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมกับสื่อการเรียนการสอนที่ใช้
- 8) ควรทดลองใช้สื่อการเรียนการสอนก่อนใช้และควรมีคู่มืออธิบายการใช้สื่อที่ชัดเจน

สรุปได้ว่ากระบวนการออกแบบสื่อการสอน และการนำสื่อการสอนไปใช้กับผู้เรียนนั้น ซึ่งถือว่าเป็น ขั้นตอนสำคัญเพื่อการแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแนวทางการแก้ปัญหาที่เหมาะสมวิธี หนึ่ง ที่สามารถลดช่องว่างระหว่างทฤษฎีและแนวปฏิบัติ และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง อย่างไรก็ตามสื่อการสอนจะมีคุณค่าต่อเมื่อผู้สอนได้นำไปใช้อย่างเหมาะสมและถูกวิธี ดังนั้นก่อนที่จะนำสื่อแต่ละอย่างไปใช้ ผู้สอนควร จะศึกษาถึงลักษณะและคุณสมบัติของสื่อการสอน ข้อดีและข้อจำกัดอันเกี่ยวเนื่องกับตัวสื่อ และการใช้สื่อแต่ละ อย่าง ตลอดจนการผลิตและการใช้สื่อให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การจัดการ การเรียนการสอนสามารถบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์

2.2.1 ทฤษฎีและนิยามของไวยากรณ์

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้นิยามของคำว่า ไวยากรณ์ หมายถึง “วิชาว่าด้วยรูปคำและ ระเบียบในการประกอบรูปคำให้เป็นประโยค” ไวยากรณ์ (สำนักราชบัณฑิตยสภา, 2562) มาจากคำภาษา สันสกฤตว่า วฺยากรณ์ (อ่านว่า วฺยา-กะ- ระ-นะ) แปลว่า การจำแนก แจกแจง การอธิบาย และระเบียบการ เปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อบอกเพศ พจน์ กาล มาลา วาจก ของคำซึ่งต้องสัมพันธ์กันในประโยคไวยากรณ์สากล (Universal Grammar) จากงานวิจัยหลายฉบับที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับภาษาที่ 2 มักกล่าวถึง ไวยากรณ์สากล (Universal Grammar: UG) ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย ซอมสกี (Winward, 2010; อ้างถึงใน Chomsky, 1975)

ไวยากรณ์สากลคือชุดหลักไวยากรณ์ (a set of principles) ซึ่งรวมรูปแบบต่างๆ ของภาษาทั่วโลกไว้ด้วยกัน ทั้งนี้หลักไวยากรณ์นั้นจะบรรจุกรอบคำ (parameter) ไว้สำหรับเลือกข้อมูลภาษาที่ได้เรียนรู้มา หลักการและกรอบคำ (Principles and Parameters) เป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มาแต่กำเนิด ดังนั้น เมื่อเด็กได้รับภาษาแรก กรอบคำดังกล่าวจะตั้งค่าตามหลักไวยากรณ์ของภาษา ที่เด็กคนนั้นรับเข้ามาและการตั้งค่าทางภาษาจะเอื้ออำนวยการเรียนรู้ภาษา เมื่อภาษาที่ 2 ที่เรียนมามีลักษณะคล้ายกับภาษาแรกเนื่องจากแนวคิดเกี่ยวกับไวยากรณ์สากลทำให้เราสามารถอธิบายได้ว่า ทำไมการเรียนรู้ภาษาแรกของเด็กเป็นไปอย่างรวดเร็วและประสบความสำเร็จ เด็กไม่เคยทำลายหลักภาษาที่สำคัญและไม่เคยใช้ลักษณะของภาษาที่นอกเหนือจากกรอบคำที่พวกเขาตั้งไว้ (อมรา ประสิทธิ์รัฐ สินธุ์, ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และสรัญญา เสวตมาลย์, 2011; Akmajian, Farmer, Demers, & Harnish, 2001) ไวยากรณ์สากลนั้นติดตัวผู้เรียนภาษามาตั้งแต่กำเนิด และกรอบคำจำกัดหลักไวยากรณ์ตามลักษณะของภาษาที่บุคคลหนึ่งเคยเรียนรู้ภาษามาก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม จากแนวคิด “หลักการและกรอบคำ” นั้น ทำให้สามารถอธิบายปรากฏการณ์การเรียนรู้ภาษาที่ 2 ได้ว่า เมื่อผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่ 2 จะทำให้เกิดสภาวะการเรียนรู้ภาษาช่วงหนึ่ง เรียกว่าภาษาระหว่างกลาง (Inter-language) ซึ่งหมายถึงสภาวะระหว่างกลางของพัฒนาการภาษาที่ 2 (Intermediate states of L2 development) ซึ่งเป็นไวยากรณ์ชั่วคราว และหนึ่งในกระบวนการของพัฒนาระหว่างกลางคือ การตั้งกรอบคำใหม่ตามข้อมูลภาษาที่เด็กได้เรียนรู้ และพบเจอในภาษาที่สอง เช่น ผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวญี่ปุ่นจำเป็นต้องตั้งกรอบคำในเรื่องทิศทางส่วนหลัก (Head direction) ใหม่ จากส่วนหลักในตำแหน่งท้าย (Head-final) เป็นส่วนหลักในตำแหน่งต้น (Head-initial) ในทางกลับกัน ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำเป็นต้องตั้งกรอบคำใหม่จากส่วนหลักในตำแหน่งต้นไปยังส่วนหลักในตำแหน่งท้าย โดยทั่วไปผู้เรียนภาษาที่สองจะตั้งกรอบคำใหม่อย่างไม่รู้ตัว เพราะว่าข้อมูลภาษาที่ตนเรียนรู้ในภาษาที่สองไม่ตรงกับกรอบคำที่เคยถูกตั้งไว้ตาม หลักของภาษาที่หนึ่งที่พวกเขาเรียนรู้มาก่อนหน้า เมื่อผู้เรียนภาษาที่ 2 เริ่มมีพัฒนาการทางภาษาและกรอบคำที่เคยถูกตั้งเอาไว้เริ่มแปรไปตามลักษณะของข้อมูลภาษาใหม่ที่พวกเขาเรียนรู้ภาษาระหว่างกลางของผู้เรียนดังกล่าว นั้นอาจหยุดชะงักขณะที่กำลังเรียนภาษาเป้าหมาย และผู้เรียนโดยเฉพาะผู้ใหญ่มีแนวโน้มที่จะเผชิญกับการใช้ภาษาผิดถาวร (Fossilization) เนื่องจากพัฒนาการภาษาระหว่างกลาง (Inter-language) ของผู้เรียนหยุดพัฒนา ขณะที่กำลังเรียนภาษาที่ 2 (Saechan & Ruangjaroon, 2013 ; Saville-Troike, 2007) สาเหตุที่ภาษาระหว่างกลางนั้นหยุดชะงักลงเกิดจากปัจจัยหลายอย่าง ปัจจัยหนึ่งซึ่งงานวิจัยที่ผ่านมาหลายฉบับอ้างถึงคือการเรียนภาษาที่สองพัฒนาได้ช้าอันเนื่องมาจาก “การแทรกแซงจากภาษาแม่” (วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร, 2545; Pongpaiboj, 2002; Thep-Ackrapong, 2005) การแทรกแซงทางภาษา (Language Interference)

แจคสัน (อ้างถึงใน อินทรทัศน์, 2011) กล่าวว่า การแทรกแซงทางภาษาเกิดขึ้นเมื่อโครงสร้างในภาษาเป้าหมายมีลักษณะแตกต่าง/คล้ายคลึงบางประการกับโครงสร้างเทียบเท่าในภาษาแม่ของผู้เรียน การแทรกแซงดังกล่าวก่อให้เกิดความยากลำบากในการเรียนภาษาที่สอง โดยเฉพาะเมื่อโครงสร้างในภาษาเป้าหมายมีลักษณะเด่นชัด (Marked) ขณะที่ภาษาแม่มีลักษณะไม่เด่นชัด (Unmarked) จากงานวิจัยของ

เอกแมน (อ้างถึงใน จรัสดาว อินทรทัศน์, 2539) ผู้เรียนที่มีโครงสร้างในภาษาแม่เด่นชัดน้อยกว่า กล่าวคือ ซับซ้อนและมีข้อจำกัดทางไวยากรณ์น้อยกว่า มีแนวโน้มที่จะถ่ายโอนโครงสร้างจากภาษาแม่ไปยังภาษา เป้าหมายการถ่ายโอนนี้มักทำได้สำเร็จและส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเป้าหมาย

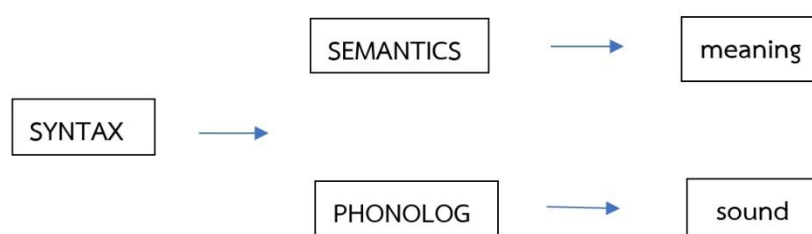
Selinker (1972) กล่าวว่าในการเรียนภาษาที่สองนั้น ผู้เรียนจะสร้างและใช้ระบบ ภาษาระบบหนึ่ง ตลอดช่วงเวลาของการเรียนรู้ ระบบภาษาดังกล่าวไม่ใช่ระบบภาษาแม่ของผู้เรียน อีกทั้งไม่ใช่ระบบภาษา เป้าหมายแต่เป็นระบบภาษาที่เกิดจากความเข้าใจและการรับรู้ของตัวผู้เรียนเอง

Jianyi (1994) ได้ให้ความหมายของ “ภาษาตัวกลาง” ว่า ภาษาตัวกลางหมายถึงระบบภาษา หนึ่ง ระบบของผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาเป้าหมายเกิดจากการที่ผู้เรียนได้สรุป และ คัดค้านกฎของภาษาเป้าหมายไม่ถูกต้อง ระบบภาษานี้ต่างจากภาษาแม่ของผู้เรียนและต่างจากภาษา เป้าหมายของผู้เรียน

2.2.2 ไวยากรณ์ที่เป็นสากลและไวยากรณ์เฉพาะภาษา (Universal and Particular Grammar)

นักภาษาศาสตร์เชื่อว่าภาษามีทั้งไวยากรณ์ที่เป็นสากลและไวยากรณ์เฉพาะภาษา ซึ่งเป็นผลมาจากการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบ จึงค้นพบว่าภาษาทุกภาษามีส่วนที่คล้ายคลึงกัน เรียกว่า ความเป็น สากล ของภาษา (Universal Language) และในทางกลับกันก็ได้พบความแตกต่างระหว่างภาษาแต่ละ ภาษา เรียกว่า ส่วนเฉพาะของภาษา (Particular Grammar) ซึ่งเป็นส่วนที่ภาษาทุกภาษาจำเป็นต้องมี เพื่อให้เกิด ความเป็นสากลของภาษานั้น สามารถพิจารณาได้ดังนี้

2.2.2.1 พื้นฐานเบื้องต้นของภาษา เป็นการจัดระเบียบของภาษาโดยทั่ว ๆ ไป สามารถแบ่ง โครงสร้างภาษาออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ โครงสร้างของภาษา (Syntax) โครงสร้างของคำ (Morphology) โครงสร้างของเสียง (Phonology) ในเวลาต่อมานักภาษาศาสตร์ได้แบ่งโครงสร้างของภาษาออกมาอยู่ใน รูปแบบขององค์ประกอบ เรียกว่า ไวยากรณ์ปริวรรต (Generative Transformational Grammar) โดยให้ ความสำคัญกับโครงสร้างของประโยคเพราะเชื่อว่าเป็นองค์ประกอบพื้นฐานขององค์ประกอบอื่นๆโดยจัดให้ โครงสร้างของเสียงควบคู่ไปกับโครงสร้างของคำ ส่วนสิ่งที่โดดเด่นและมีความแตกต่างไปจากโครงสร้างภาษา คือ อรรถภาค (Semantics) ดังนั้นภาษาจึงมีพื้นฐานเบื้องต้นดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพที่ 2-2 องค์ประกอบขั้นพื้นฐานของภาษา (สุธิณี สุขตระกูล, 2562:15)

2.2.2.2 ส่วนที่เป็นคำนาม สรรพนาม หรือถ้อยคำที่ใช้แทนนาม เป็นส่วนที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนและมีความเป็นสากล เนื่องจากทุกภาษาจะต้องประกอบด้วยคำนามและสรรพนาม เพื่อใช้เรียกแทนสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต

2.2.2.3 วิธีการจัดเรียงคำพูด เป็นการจัดเรียงโดยใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของ ภาษาเพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อน กำกวม ซึ่งอาจก่อให้เกิดความผิดพลาดทางการสื่อสารได้ ภาษาทุกภาษาจึงจำเป็นต้องมีหลักเกณฑ์นี้ ดังนั้น สิ่งสำคัญที่ถือเป็นหัวใจหลักของการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา คือการหาจุดเฉพาะที่ไม่ได้เป็นส่วนที่เป็นสากลของภาษาซึ่งหมายถึงไวยากรณ์เฉพาะของภาษาแต่ละภาษา

2.2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนไวยากรณ์

ไวยากรณ์หมายถึง โครงสร้างทางภาษาที่ประกอบไปด้วย คำ กลุ่มคำและประโยค โดยเกิดจากการประกอบกันขึ้นของหน่วยคำจนกลายเป็นคำ วลี หรือประโยค การที่หน่วยคำที่เล็กที่สุดประกอบรวมกันจนเป็นรูปแบบทางภาษาที่ถูกต้องได้ แน่นนอนว่าจะต้องมีกฎเกณฑ์กำหนดไว้อย่างชัดเจน หรืออีกความหมายหนึ่ง ไวยากรณ์ หมายถึงกฎของการใช้ภาษาที่ทำให้ภาษาพูดหรือเขียนมีระบบแบบแผน ถูกต้องตามภาษาที่ใช้ (Huang, D.R., Liao,X.D, 2011) ไวยากรณ์ถือเป็นส่วนประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของภาษา นอกจากที่เราจะเรียนเรื่องการออกเสียงการเขียน ตัวอักษรจีนและคำศัพท์ต่างๆ แล้วยังจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องลักษณะสำคัญทางไวยากรณ์จึงจะสามารถยึดกุมกฎเกณฑ์พื้นฐานใน การใช้คำเพื่อสร้างประโยคขึ้นมาได้ (เสี่ยว อานต้า, 2547) ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ ภาษากับไวยากรณ์มีความเกี่ยวข้องกันโดยตรงไม่สามารถแยกจากกันได้ เพราะภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ต้อง อาศัยการจดจำและฝึกฝนเพื่อนำไปพูด หากไม่มีกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์การสื่อสารย่อมไม่บรรลุผล ทำให้ทั้งสองฝ่ายไม่อาจเข้าใจสารที่ต้องการสื่อได้ (สรรเสริญ สุวรรณประเทศ, 2543) ปัจจุบันการเรียนการสอนไวยากรณ์ในบริบทต่างๆ เป็นวิธีการสอนแบบมุ่งเน้นความหมายของ ไวยากรณ์ โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งแตกต่างกับการสอนไวยากรณ์แบบดั้งเดิมซึ่งมองไวยากรณ์ แบบแยกส่วนจึงเป็นเพียงรูปแบบโครงสร้างของ ประโยคเท่านั้น ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ด้าน ไวยากรณ์มาประยุกต์ใช้จริงได้ (Frodesen 2001 : 234 ; Kilikaya 2004 ; Tabor, 2008) ดังนั้น นอกเหนือจากบทเรียนไวยากรณ์เชิงโครงสร้างประโยค ผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดบริบทกลยุทธ์และสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการสอนไวยากรณ์ อันจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น วิธีการหนึ่งของการสอนในบริบทต่างๆ คือการใช้สื่อการสอนประเภทเอกสารจริง (authentic materials) เช่น บทอ่านจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร เพลง ละคร บทสนทนาในชีวิตจริง และภาพยนตร์ (Cheung 2001, 56)

2.2.4 บทบาทของไวยากรณ์

Krashen (อ้างถึงในรูปทอง กว่างสวาสดี, 2549, น. 40 - 41) เห็นว่าการเรียนไวยากรณ์ไม่ได้มีบทบาทอะไรมากนักในการเรียนรู้ภาษา แต่อย่างไรก็ตามไวยากรณ์ก็มีประโยชน์ในการตรวจแก้เพื่อให้การใช้ภาษาในการสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น จากทฤษฎีการปรับแก้จะเห็นว่ากลุ่มที่ใช้ไวยากรณ์ในการปรับแก้ในระดับพอดีเท่านั้น ที่จะใช้ประโยชน์จากไวยากรณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่เตือนผู้สอนว่าการปรับแก้ควรทำเฉพาะบางสถานการณ์เท่านั้น เช่น ในการเขียนหรือการพูดที่เป็นทางการที่ผู้พูดมีเวลาเตรียมตัว ส่วนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั่วไปผู้สอนไม่ควรเข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้ไวยากรณ์ควรให้ผู้เรียนสนทนาหรือใช้ภาษาอย่างมีอิสระการเรียนไวยากรณ์ก็เช่นเดียวกันผู้สอนไม่ควรเน้นไวยากรณ์มากเกินไป อย่างไรก็ตามการสอนไวยากรณ์แบบเข้มข้นก็มีประโยชน์ในกรณีที่ผู้เรียนบางคนอาจนำไปใช้ด้วยเหตุผล เฉพาะบุคคล หรือคนที่สนใจด้านนี้เป็นพิเศษ เช่น ผู้เรียนที่มีความต้องการที่จะเป็นครูสอนภาษา หรือ นักภาษาศาสตร์ไวยากรณ์จะเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนต้องรู้อย่างลึกซึ้ง เพราะต้องใช้ในวิชาชีพของตนเอง

Thornbury (2001) กล่าวว่า ไวยากรณ์มีบทบาทในการสอนภาษาโดยมีเหตุผลมากมาย ที่สนับสนุนให้มีการสอนไวยากรณ์ได้แก่ 1. ไวยากรณ์เป็นคำอธิบายสถานะของภาษาและความรู้จากการสอนไวยากรณ์ทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือที่จะสร้างประโยคมากมาย ทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือสร้างสรรค์ภาษา อย่างไม่มีขีดจำกัด 2. ไวยากรณ์ทำให้เกิดความลึกซึ้งของความหมายมากกว่าที่ระบบของคำสามารถทำให้มีได้ และช่วยแก้ไขความกำกวมของประโยค 3. ไวยากรณ์ช่วยในการเตรียมความพร้อมในการเรียนภาษา เป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนและการใช้ภาษา

สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์ (2547) กล่าวว่าไวยากรณ์เป็นส่วนหนึ่งของภาษาในประวัติอันยาวนานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เราจะเห็นบทบาทของไวยากรณ์อยู่เสมอ ตั้งแต่วิธีการสอนแบบไวยากรณ์ และการแปลจนกระทั่งถึงวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมักจะกล่าวอ้างว่าวิธีการสอนนี้ มุ่งเน้นการสื่อสารและให้ความสำคัญไวยากรณ์น้อยกว่า แต่เรายังคงเห็นบทบาทของไวยากรณ์ในวิธีการสอนและบทบาทยิ่งเด่นชัดขึ้นในกรณีที่ผู้เรียนเรียนภาษาด้วยตนเองด้วยการเข้าไปอยู่ในสถานการณ์จริงๆ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์เพื่อขัดเกลาประโยคและเพิ่มโครงสร้างของประโยค

2.2.5 ความสำคัญของการสอนไวยากรณ์

มีนักการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้ให้ความสำคัญของไวยากรณ์ดังนี้

Waddle (1951, อ้างถึงใน ปราณี วานิชเจริญธรรม, 2524, น. 13) กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์ว่าการรู้จักใช้ไวยากรณ์อย่างถูกต้องในการใช้ภาษาถึงแม้จะใช้ศัพท์มากมาย แต่ไม่ถูกไวยากรณ์ก็ไม่ได้แสดงว่าเป็นภาษาที่จะสื่อความหมายได้ Harmer (1983,25) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าผู้เรียนสื่อสาร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องรู้หลักไวยากรณ์ (Major Grammatical Concepts) ซึ่งจำเป็นต่อผู้ใช้ภาษา ผู้ที่ใช้ไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสมจำเป็นต้องทราบถึงข้อมูลหรือองค์ประกอบไวยากรณ์

Stoti (1990,31-32) ได้กล่าวว่า การเรียนไวยากรณ์นั้นไม่ได้เป็นการเสียเวลา นักเรียนควรได้รับการเรียนรู้ถึงโครงสร้างของภาษาในขณะที่พวกเขาเรียนรู้การใช้ภาษามีได้หมายความว่าผู้เรียนจะทำแบบฝึกหัด

โดยไม่ผิด หรือเข้าใจถึงกฎไวยากรณ์อย่างถ่องแท้

Van Syoc (1963) ให้ข้อคิดเห็นว่า การเรียนภาษาโดยไม่เรียนไวยากรณ์ของภาษานั้นเป็นไปได้ แต่การเรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์เท่านั้นก็ไม่มีประโยชน์นอกเสียจากว่านักเรียนจะสามารถใช้รูปไวยากรณ์เหล่านั้นได้ในสถานการณ์ที่ถูกต้อง

Muhammed (2001 อ้างถึงใน จิตินันท์ กล้ารบ) ให้แนวคิดว่าการสอนไวยากรณ์ในการเรียน ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาให้กับผู้เรียนได้และความรู้ด้าน กฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถทางด้านการสื่อสารอีกด้วย

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2539) กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์ว่าในการสอนไวยากรณ์นั้น มิได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนจดจำกฎเกณฑ์หรือหลักของไวยากรณ์ได้อย่างขึ้นใจ แต่เน้นที่จะให้ผู้เรียนจดจำ รูปแบบลักษณะและโครงสร้างประโยคโดยการฝึกให้เกิดความเคยชิน ดังนั้นกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์จะไม่มี ความสำคัญเท่ากับการมุ่งให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจกฎเกณฑ์เกี่ยวข้องไวยากรณ์และสามารถนำไปใช้ในรูปของ ประโยคอย่างถูกต้อง

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการศึกษเกี่ยวกับภาษา การที่ผู้เรียน ทราบถึงหลักไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง สื่อสารได้ตรงประเด็นที่ต้องการมี ความเข้าใจตรงกันทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร ความรู้ทางไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบได้ว่า ภาษาหรือรูปประโยคที่ใช้ถูกต้องหรือผิดและสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้

2.2.6 การสอนไวยากรณ์

ไวยากรณ์ เป็นกระบวนการทางภาษาที่จะควบคุม และรวบรวมคำเพื่อก่อให้เกิดหน่วยของ ความหมายที่ยาวขึ้น ไวยากรณ์จึงเป็นตัวกำหนดเกณฑ์พื้นฐานของกิจกรรมในห้องเรียนที่มีจุดประสงค์ ของ การเรียนรู้ชั่วคราว เพื่อให้มองเห็นผลได้ในระยะยาว เพราะการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วควร เกิดขึ้นเมื่อ บุคคลได้เรียนรู้ด้วยวิธีการหลากหลายในระยะยาว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน, 2548, น. 19 – 20)

DeKeyser (2005) กล่าวว่า การสอนไวยากรณ์มี 2 ประเภทหลัก ๆ คือการสอนโดยทางตรง (Explicit Teaching) และทางอ้อม (Implicit Teaching) การสอนโดยทางตรงกล่าวถึงการสอนทุกชนิดที่เน้นการอธิบาย กฎไวยากรณ์ให้ผู้เรียนทราบ หรือการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในตัวไวยากรณ์ ในขณะที่การสอนทางอ้อมผู้ เรียนจะไม่ตระหนักเลยว่าตนกำลังเรียนไวยากรณ์ (DeKeyser, 2005, p. 314) ในขณะที่เรียนอยู่ ผู้เรียนภาษา ที่สองอาจได้รับสิ่งที่ตนไม่ได้ตั้งใจที่จะเรียนรู้ เช่น กฎไวยากรณ์ที่เป็นนามธรรมไม่ใช่ ไวยากรณ์ชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนที่ได้ที่เห็นเป็นตัวหนังสือ ผลสัมฤทธิ์จากการศึกษาวิจัยเรื่องการสอนโดยทางตรงและทางอ้อม การสอน แบบโดยทางอ้อมรับการสอนโดยทางตรงมีพัฒนาการทางภาษาที่สองดีกว่าผู้เรียนที่ได้รับ นอกจากนี้ Celce Murcia (1988 อ้างถึงในจินตนา สุขเจนนันท์, 2551, น. 38-39) ได้นำเสนอ ขั้นตอนการสอนโครงสร้าง ไวยากรณ์ไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. **Presentation** จากการศึกษาวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์จากการศึกษาวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์พบว่าวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ 2 วิธี คือ

1.1 Deductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนเริ่มต้นการสอนโดยการ ให้ ประโยคตัวอย่างการใช้กฎไวยากรณ์แล้วจึงให้นักเรียนฝึกการใช้กฎไวยากรณ์

1.2 Inductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนเริ่มต้นสอนโดยการให้ ประโยคตัวอย่างที่แสดงการใช้กฎไวยากรณ์ที่จะสอนก่อน ต่อมาผู้สอนให้นักเรียนฝึกการใช้ กฎไวยากรณ์ และสุดท้ายผู้สอนจะให้นักเรียนสรุปกฎการใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้นด้วยตนเอง

2. Focused Practice ขั้นตอนนี้ต้องการให้ผู้เรียนได้ฝึกโครงสร้างใหม่จนเข้าใจถ่องแท้ พร้อมทั้งจะนำไปใช้ก่อนที่จะไปฝึกขั้น Communicative Drill การฝึกขั้นนี้จึงเป็นแบบ Mechanical Drill และ Meaningful Drill

3. Communicative Practice ขั้นตอนนี้เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกแบบโครงสร้างไวยากรณ์ ที่ เรียนใหม่จนคล่อง นักเรียนควรได้ฝึกการใช้โครงสร้างใหม่ในกิจกรรมแบบ Communicative Activities ซึ่งจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ถ่ายโอนความรู้ใหม่ทางไวยากรณ์มาใช้จริงๆ ในการติดต่อสื่อสารกัน

4. Teacher Feedback and Correction ถึงแม้จะจัดการแก้ไขข้อผิดพลาดของ นักเรียนไว้ใน ขั้นสุดท้าย แต่จริง ๆ แล้วผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนตลอดบทเรียน แต่ยุทธวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้สอนควรเปลี่ยนไปตามขั้นตอนของบทเรียน เช่น ในขั้นที่ 2 Focused Practice ผู้สอนควรแก้ไข ข้อผิดพลาดทันที และโดยตรง แต่เมื่อถึงขั้นที่ 3 Communicative Practice ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะการฝึกโดยแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียน ควรจดบันทึกข้อผิดพลาดไว้เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนหลังจากฝึกแบบ Communicative Drill สิ้นสุดลง สิ่งที่สำคัญอีกอย่างของการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน คือ ครูผู้สอนไม่ควรชี้บอกละเอียดและให้คำตอบที่ถูกต้องเท่านั้น และควรให้เหตุผลด้วยเพื่อให้นักเรียนได้ทราบว่าทำไมถึงผิดการสอนไวยากรณ์มี 2 ประเภทหลัก ๆ คือการสอนโดยทางตรง (Explicit Teaching) และทางอ้อม (Implicit Teaching) การสอนโดยทางตรงกล่าวถึงการสอนทุกชนิดที่เน้นการอธิบายกฎไวยากรณ์ให้ผู้เรียนทราบ หรือการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในตัวไวยากรณ์ (Doughty, 2005, p. 265) ในขณะที่การสอนทางอ้อมผู้เรียนจะไม่ตระหนักเลยว่าตนกำลังเรียนไวยากรณ์ (DeKeyser, 2005, p. 314) ในขณะที่เรียนอยู่ ผู้เรียนภาษาที่สองอาจได้รับสิ่งที่ตนไม่ได้ตั้งใจที่จะเรียนรู้ เช่น กฎไวยากรณ์ที่เป็นนามธรรมไม่ใช่ไวยากรณ์ที่เห็นเป็นตัวหนังสือ ผลสัมฤทธิ์จากการศึกษาวิจัยเรื่องการสอนโดยทางตรงและทางอ้อม ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยทางตรงมีพัฒนาการทางภาษาที่สองดีกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบโดยทางอ้อม (DeKeyser, 2005)

สรุปได้ว่า การสอนไวยากรณ์ขั้นตอนแรกคือผู้สอนต้องนำเสนอเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียน หลังจากนั้นผู้สอนต้องอธิบายถึงกฎของการใช้ของไวยากรณ์ และควรมีแบบฝึกหัดให้แก่ ผู้เรียน เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างของไวยากรณ์ได้อย่างลึกซึ้ง

2.2.7 การทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์

ระวีวรรณ ศรีครามครัน (2539, น. 185-188) กล่าวว่า การทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์นิยมใช้ข้อทดสอบแบบ Multiple Choice ซึ่งเป็นแบบประโยคที่ไม่สมบูรณ์และให้ผู้เรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องจากตัวเลือก เพื่อให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ซึ่งมีหลายประเภท ได้แก่

1. Structure Recognition Tests เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อทดสอบความจำและความสามารถของผู้เรียนในด้านไวยากรณ์โครงสร้างของประโยค ชนิด และหน้าที่ของคำในประโยค และอื่น ๆ อีกซึ่งตามตัวอย่างนี้สามารถแยกตามลักษณะของไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค

2. Error-recognition Items เป็นการทดสอบที่ให้ผู้เรียนระบุความไม่ถูกต้องในด้านไวยากรณ์ของประโยคที่กำหนดให้

3. Word- order Items ให้ผู้เรียนจัดเรียงลำดับคำที่กำหนดให้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค

4. Completion Items ให้ผู้เรียนเติมคำ วลีในช่องว่างของประโยคเพื่อให้ได้ประโยคที่มีใจความสมบูรณ์ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

5. Transformation Items เป็นแบบทดสอบที่ทดสอบความสามารถของผู้เรียนในเรื่องการเขียนให้เป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และได้ใจความที่สมบูรณ์ โดยให้ผู้เรียนเขียนประโยคใหม่ที่มีใจความคงเดิม ตามประโยคที่กำหนดให้และใช้คำที่กำหนดให้ประกอบการเขียนด้วย

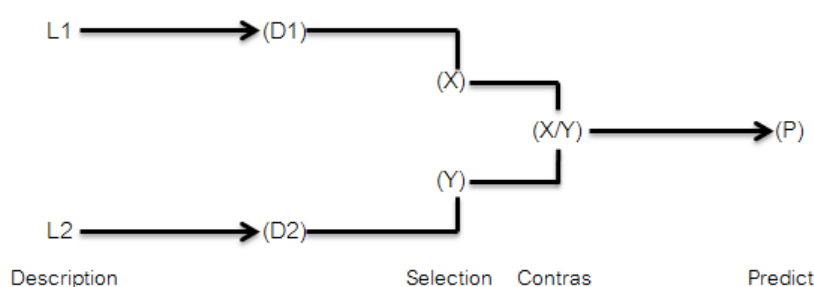
2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา

ศรีวิไล พลมณี (2545) กล่าวว่า การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis หรือ CA) เป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ประยุกต์และเป็นพื้นฐานของวิชาภาษาศาสตร์ทั่วไปเป็นการหาความแตกต่างระหว่างสองภาษาหรือมากกว่านั้น โดยนักภาษาศาสตร์เป็นผู้นำกลวิธีเปรียบเทียบภาษานี้มาเป็นเครื่องมือช่วยผู้สอนภาษาในด้านการชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดในการเรียนภาษา การวิเคราะห์เปรียบเทียบ สามารถทำได้ตั้งแต่เรื่องระบบเสียง (Phoneme) หน่วยคำ (Morpheme) ประโยค (Sentence) คำศัพท์ (Vocabulary) วัฒนธรรมทางภาษา (Language Culture) รวมถึงแนวคิด (Concept) ตลอดจนเงื่อนไขที่กำหนดความคิด (Condition) ระหว่างภาษาที่เปรียบเทียบนั้น เพื่อนำลักษณะแตกต่างที่ได้จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบมาปรับปรุงและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งกล่าวได้ว่า ก่อนนำทฤษฎีภาษาศาสตร์แบบใดมาประกอบการวิเคราะห์ ผู้วิเคราะห์จะต้องพิจารณาเสียก่อนว่ามีรากฐานสากลของภาษาใด (Underlying Linguistic Universal) ในรูปใดบ้างที่รวมกันอยู่ซึ่งจะช่วยให้ผู้ที่กำลังศึกษาภาษาต่างประเทศนั้นๆ รู้จักวิธีการถ่ายโอนภาษา (Transfer) ได้ถูกต้องและช่วยลดการแทรกแซงของภาษาที่ 1 สู่ภาษาที่ 2 ซึ่งมักพบในการเรียนเรื่องเสียง หรือปัญหาที่จะเกิดขึ้นตามลักษณะซับซ้อนภายในระบบของภาษาเอง (Intralinguas) หรือเกิดจากกระบวนการพัฒนา (Development) ของผู้เรียนเอง ซึ่งปัญหานั้นมักเกิดในการเรียนเรื่องระบบไวยากรณ์และคำศัพท์ กระบวนการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาที่ดีที่สุดที่ใช้กันอยู่ในขณะนี้คือวิธีการของแรนดัล แอล วิทแมน (Randal L. Whitman, 1970) ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

1. Description หรือการบรรยายลักษณะของทั้งสองภาษา
2. Selection หรือการเลือกรูปแบบเพื่อนำมาเปรียบเทียบ
3. Contrast หรือการเปรียบเทียบความต่างของรูปแบบที่ได้เลือกไว้
4. Predict หรือการทำนายปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการเรียนภาษาจากพื้นฐาน การเปรียบเทียบ

2.3.1 วิธีการเปรียบเทียบภาษา

หลักของวิธีการเปรียบเทียบภาษา (สุธีณี สุขตระกูล, 2526) จะขึ้นอยู่กับรายละเอียดเนื้อหาของ ภาษา ที่นำวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้สอดคล้องกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์และ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เน้นเรื่องทฤษฎีของพฤติกรรม ซึ่งหมายถึงการนำภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันหรือที่ เรียกว่าภาษา วารณนามาวิเคราะห์ ดังนั้นในการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาจึงควรทำอย่างเป็นระบบและละเอียดถี่ถ้วน ที่สุด ซึ่งการนำวิธีการเปรียบเทียบภาษาของแรนดัล วิทแมน (Randal L. Whitman) มาผสมผสานกับวิธีการ เปรียบเทียบภาษาของดี เฟียโทร (De Phiatro) นั้น ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีการที่ดี เนื่องจากวิธีการของวิ ทแมน เป็นการแบ่งขั้นตอนการเตรียมการวิเคราะห์และเปรียบเทียบ อย่างกว้างๆ ส่วนวิธีการของ ดี เฟียโทร เป็นรายละเอียดของการเปรียบเทียบภาษา

ภาพที่ 2-3 ขั้นตอนการเปรียบเทียบภาษา (สุธีณี สุขตระกูล, 2526, น. 19)

จากภาพสามารถอธิบายได้ว่า ในขั้นตอนแรกผู้แปลจะต้องเลือกภาษาสองภาษา ซึ่งแทนด้วย สัญลักษณ์ L1 และ L2 โดยภาษาที่นำมาวิเคราะห์นั้นต้องเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (ภาษาวรรณนา) แทนด้วยสัญลักษณ์ (D1) และ (D2) ตามลำดับต่อมาในขั้นที่สองผู้แปลจะต้องเลือกสิ่งที่คาดว่าจะปัญหา จากภาษาทั้งสองแทนด้วยสัญลักษณ์ (X) และ (Y) จากนั้นในขั้นที่สาม จะเป็นการเปรียบเทียบส่วนที่เลือกมา แทนด้วยสัญลักษณ์ (X/Y) และขั้นสุดท้ายเมื่อได้ผลจากการวิเคราะห์ และเปรียบเทียบระหว่างภาษาสองภาษา ผู้แปลต้องนำผลที่ได้มาใช้ในการทำนายปัญหาแทนด้วยสัญลักษณ์ (P) ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในการใช้ภาษา ซึ่งมีการอธิบายขั้นตอนต่างๆ ที่มีการแทนที่ด้วยสัญลักษณ์ไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 เป็นการพิจารณาเลือกภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (ภาษาวรรณนา) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ ควรเลือกจากรูปแบบภาษาที่เป็นไปในทำนองเดียวกัน และวิเคราะห์ภาษาดังกล่าว ด้วยวิธีปริวรรตเพราะ เป็นวิธีที่แสดงให้เห็นถึงส่วนร่วมและส่วนที่แตกต่างกันของภาษาได้อย่างชัดเจน และใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุด ซึ่งลักษณะที่ดีของไวยากรณ์ปริวรรตที่มีต่อการนำมาเปรียบเทียบกันนั้นประกอบไปด้วย องค์ประกอบ

ของอรรถภาคองค์ประกอบของการเรียงประโยค และองค์ประกอบของระบบเสียง ซึ่งมีการ ลำดับชั้นของ โครงสร้างจากระดับลึกที่สุดขึ้นมาสู่ระดับผิว เนื่องจากไวยากรณ์ปริวรรตเป็นกฎเกณฑ์แบบเพิ่มพูนจึงสามารถ ทำนายได้ว่าประโยคหลายๆประโยคสามารถเกิดขึ้นได้จากกฎเกณฑ์เดียวกัน

ขั้นที่ 2 เป็นการเลือกโครงสร้างของภาษาเพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน นับเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เนื่องจากการเลือกโครงสร้างของภาษาจะสะท้อนให้เห็นถึงผลที่จะนำไปสนับสนุนการวิเคราะห์และ เปรียบเทียบภาษา รวมถึงความสับสนทางภาษาและข้อผิดพลาดต่างๆ การเลือกโครงสร้างซึ่งแทนด้วย สัญลักษณ์ (X) ในภาษาหนึ่งเพื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างซึ่งแทนด้วย สัญลักษณ์ (Y) ในอีกภาษาหนึ่งนั้น ไม่ใช่ กฎเกณฑ์ที่ตายตัว ต้องเลือกจากโครงสร้างที่มีพื้นฐานใกล้เคียงกันโดยการพิจารณาจากรูปแบบความหมาย และการกระจาย ดังนั้นการเลือกโครงสร้างหนึ่งให้ตรงกับอีกโครงสร้างหนึ่งที่เปรียบเทียบกันได้ เพื่อหาสิ่งที่ เหมือนกันนั้น ขึ้นอยู่กับการสังเกตและ สัญชาตญาณในการเปรียบเทียบผู้ศึกษาจะต้องเชื่อว่าภาษาทั้งสอง ภาษามีโครงสร้างที่ใกล้เคียงกัน โดยการตั้งสมมติฐานว่าโครงสร้างในภาษาต้นฉบับ เหมือนกับโครงสร้างใน ภาษาเป้าหมาย (ภาษาฉบับแปล) ซึ่งการจะตั้งสมมติฐานนี้ขึ้นได้นั้นจะต้องอาศัย พจนานุกรม ตำรา ครู การ สังเกต และอื่น ๆ ที่สามารถสนับสนุนความคิดนั้นได้ ดังนั้นการวิเคราะห์จะ สำเร็จได้ก็ต่อเมื่อมีการคาดคะเน ถ้าผู้ศึกษาคิดว่าโครงสร้างซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ (X) และ (Y) เหมือนกันก็จะสามารถคาดคะเนถึงปัญหาที่จะ เกิดขึ้นได้

ขั้นที่ 3 เป็นการเปรียบเทียบจากโครงสร้างที่เลือกไว้ โดยจะต้องพิจารณาจาก คุณสมบัติทางกายภาพ ความหมายและการกระจาย ซึ่งการกระจายจะเป็นสิ่งที่บ่งชี้ให้เห็นว่าคำประเภเดียวกันย่อม เกิดที่ตำแหน่ง เดิมของประโยค จึงต้องเปรียบเทียบการกระจายโครงสร้างภาษาซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ L๑ และ L๒ซึ่งเป็นการ นำคำประเภเดียวกันที่ปรากฏในตำแหน่งเดียวกันมาเปรียบเทียบกันเพื่อวิเคราะห์

จากแนวคิดข้างต้น กล่าวคือ การวิเคราะห์เปรียบเทียบ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด และการวิเคราะห์ ภาษาระหว่างกลาง ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดภาษาศาสตร์โครงสร้างดั้งเดิมซึ่งเกี่ยวข้องกับสัทศาสตร์ สัทวิทยา วากยสัมพันธ์ วิทยาหน่วยคำ และอรรถศาสตร์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงการสอนภาษาต่างประเทศ

2.4 ประโยค “把” (bǎ)

2.4.1 ความหมายและโครงสร้างของประโยค “把” (bǎ)

ประโยค “把” (bǎ) คือประโยคที่คำกริยาเป็นบทกริยา (谓语) โดยมีคำบุพบท “把” (bǎ) และบทกรรมของ “把” (bǎ) ทำหน้าที่เป็นบทขยายบทกริยา เรียกว่าประโยค “把” (bǎ) (ประโยคที่เน้นบทกรรม ถูกกระทำ) แสดงถึงกระทำการบางอย่างต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเน้นกระทำให้บุคคลนั้นๆ หรือสิ่งนั้นๆ เกิดผลกระทบบางอย่าง รูปแบบพื้นฐานของประโยค “把” (bǎ) คือ:

1. รูปประโยค “把” (bǎ) แบบที่ 1 :

ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + คำกริยา + 在 + สถานที่

ตัวอย่าง

1) 老师把书放在桌子上了。

คุณครูเอานำหนังสือวางไว้บนโต๊ะแล้ว

2) 老师把包挂在门上了。

คุณครูเอานำกระเป๋าแขวนไว้บนประตูแล้ว

3) 老师没把包放在桌子上。

คุณครูไม่ได้เอานำกระเป๋าวางไว้บนโต๊ะ

รูปปฏิเสธของ 把 คือการใช้ 没 หรือ 没有 วางไว้ด้านหน้า 把

2. รูปประโยค “把” (bǎ) แบบที่ 2 :

ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + คำกริยา + 到 + สถานที่

ตัวอย่าง

1) 老师把椅子搬到我的旁边了。

คุณครูเอานำเก้าอี้ย้ายมาไว้ที่ด้านข้างของฉันแล้ว

2) 老师把书翻到第 19 页了。

คุณครูเปิดหนังสือไปที่หน้า 19 แล้ว

3) 老师已经把书翻到第 19 页了。

คุณครูเปิดหนังสือไปที่หน้า 19 เรียบร้อยแล้ว

หากต้องการเน้นว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้วสามารถเติม 已经 ไว้หน้า 把

3. รูปประโยค “把” (bǎ) แบบที่ 3 :

ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + คำกริยา + 给 + คน

ตัวอย่าง

1) 老师把笔递给我了。

คุณครูส่ง/ยื่นปากกาให้ฉันแล้ว

2) 老师把苹果送给学生了。

คุณครูได้นำแอปเปิ้ลมอบให้นักเรียนแล้ว

3) 老师要把苹果送给学生。

คุณครูต้องการนำแอปเปิ้ลมอบให้นักเรียน

หากต้องการแสดงความต้องการ สามารถเติม 要 ไว้ด้านหน้า 把 และเนื่องจากเหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้น จึงไม่ต้องเติม 了 ไว้ท้ายประโยค

2.4.2 สรุปการใช้ไวยากรณ์ “把” (bǎ)

เบื้องต้นสามารถแบ่งรูปประโยค “把” (bǎ) ออกเป็น ๓ แบบดังนี้

- ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 在 + สถานที่
- ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 到 + สถานที่
- ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 给 + คน

การแต่งประโยคด้วย“把” (bǎ)

1) รูปปฏิเสธของ 把 ให้ใช้ 没 หรือ 没有 วางไว้ด้านหน้า 把

我没有把水瓶放在桌子上。

ฉันไม่ได้เอาน้ำขวดน้ำวางไว้บนโต๊ะ

2) หากต้องการเน้นว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้วสามารถเติม 已经 ไว้หน้า 把

我已经把水瓶放在桌子上了。

ฉันเอาน้ำขวดน้ำวางไว้บนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว

3) หากต้องการแสดงความต้องการ สามารถเติม 要 ไว้ด้านหน้า 把 และเนื่องจากเหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้น จึงไม่ต้องเติม 了 ไว้ท้ายประโยค

我要把水瓶放在桌子上。

ฉันต้องการเอาน้ำขวดน้ำวางไว้บนโต๊ะ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประโยค “把” (bǎ)

ประโยค“把” (bǎ) ถือเป็นหนึ่งในไวยากรณ์ที่สำคัญของการเรียนภาษาจีนกลาง รูปประโยคที่ใช้มาแสดงการกระทำในภาษาจีนกลางมีความหมายว่า นำ, เอาในภาษาไทย เนื่องจากปัจจุบันนักวิชาการมีการกำหนดความหมายและหน้าที่รูปประโยค“把” (bǎ) ไว้แตกต่างกัน เป็นเหตุให้ยังคงมีความต่างด้านการแบ่งประเภทรูปประโยค“把” (bǎ) ทำให้ในการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนมีความหลากหลายและยังไม่มีรูปแบบที่ตายตัว

Lyu (1994) Cui (1995) Fan (2001) Li and Deng (2005) ได้จำแนกรูปแบบของประโยค“把” เป็น 18, 9, 10, 15 ประเภทตามลำดับ ส่วน Xiao et al (2009) ได้ยึดพื้นฐานการจำแนกจากนักวิจัยก่อนหน้า และเริ่มจำแนกประเภทจากโครงสร้าง “VP” ของรูปประโยค“把” (bǎ) ผนวกเข้ากับหน้าที่ทางความหมายและอัตราความถี่ บ่อยในการใช้ของเจ้าของภาษา ซึ่งจำแนกออกเป็น 5 ประเภทใหญ่ 12 ประเภทย่อย การจำแนกดังกล่าวมีทั้งสอดคล้องและไม่สอดคล้องกับการจำแนกประเภทของนักวิชาการในอดีต ซึ่งมีความเป็นระบบและให้ความ

สำคัญกับความสัมพันธ์ ที่สอดคล้องระหว่างรูปแบบวากยสัมพันธ์และเนื้อหาเชิงความหมาย ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการประเทศจีนและคณะกรรมการธิการภาษาของจีนได้ ประกาศมาตรฐานการวัดผลความสามารถภาษาจีนสำหรับการศึกษาภาษาจีนระหว่างประเทศ (จากนี้จะเรียกโดยย่อว่า “มาตรฐาน”) จำแนกรูปประโยค“把” (bǎ) เป็น 2 ประเภทใหญ่ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ชั้น คือ ขั้นต้น (ระดับ 3) ชั้นกลาง (ระดับ 4-6) ขั้นสูง (ระดับ 7-9) โดยการจำแนกนี้แม้ไม่ตรงกับการจำแนกของ Xiao et al (2009) ทั้งหมด แต่โดยหลักใหญ่มีความสอดคล้องกัน ดังนั้นการวิจัยนี้จึงอ้างอิงการจำแนกประเภทตาม Xiao, et al (2009) และการจำแนกตามมาตรฐานสำหรับการวิเคราะห์และจำแนกประเภทดังนี้ประโยค “S+把+O+—+V” และ “S (สิ่งไม่มีชีวิต)+把+O+V+了”

Liu Xiaoling (2011) กล่าวว่า ประโยค“把” (bǎ) มีอัตราใช้สูงมาก สำหรับด้านการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาตินั้นบุพบท“把” (bǎ) ยังถือเป็นเนื้อหาที่สำคัญในการศึกษาไวยากรณ์ที่ผู้เรียนและผู้สอนต่างให้ความสำคัญ

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสื่อการสอน

นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์ (2559) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนพื้นฐาน เพื่อพัฒนาการจำอักษรจีนโดยใช้เทคนิคมอร์ฟিং ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ สำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพเกินกว่าเกณฑ์ มาตรฐานตลอดจนผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมดังกล่าวสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน รวมถึงค่าเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมก็อยู่ในเกณฑ์มาก

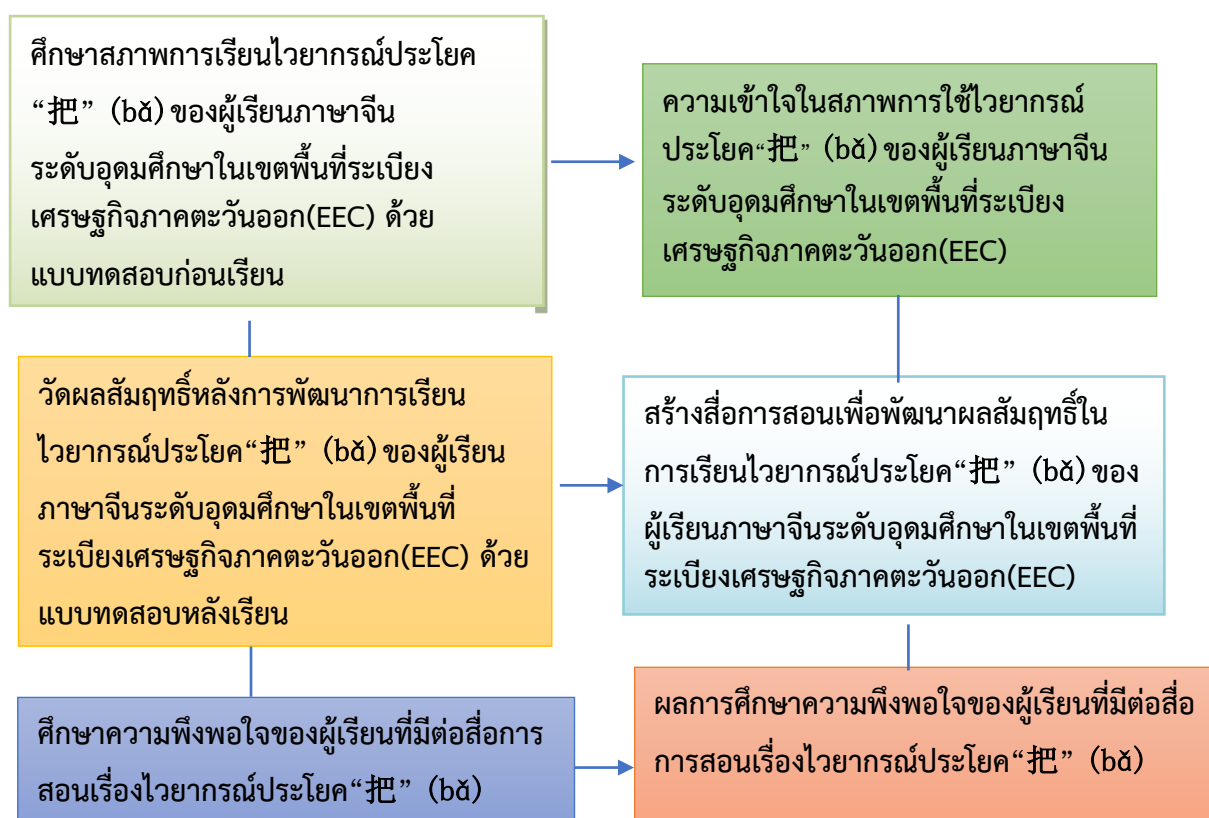
กชนันท์ เข้มสกุลทอง ศาวพา บัวศรี และนุจรีร์ สีแก้ว (2562) ได้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการออกเสียง โดยใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงสัทอักษรพินอิน สำหรับผู้เรียนระดับชั้นมัธยม ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนระดับชั้นมัธยมมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงสัทอักษรพินอินสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 97.50/80 อีกทั้งมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงสัทอักษรพินอินในระดับมากที่สุด

วณัฐคนันท์ พัดสร (2559) ได้ดำเนินการวิจัยในหัวข้อเรื่อง การพัฒนาสื่อการจัดการเรียนรู้บนเว็บไซต์ เรื่องการสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับผู้เรียนระดับชั้นมัธยม ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพของสื่อที่จัดทำขึ้นมีค่าคุณภาพอยู่ในระดับดีมากและมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.40/84.13 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงกว่าที่เรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

สุธามาศ คชรัตน์ และ พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร (2557) ดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูงมาก อีกทั้งคะแนนการทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ รวมถึงผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกดังกล่าวโดยรวมอยู่ในระดับมาก

2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

การวิจัยเรื่องการศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระยองเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC) เป็นการศึกษาแบบผสมผสาน (Mix-Methods Research) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1. เพื่อพัฒนาสื่อการสอนและหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐและสุดา สีนสกุล 2520 : 135-136) 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ที่มีต่อชุดสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัย ตามลำดับดังต่อไปนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

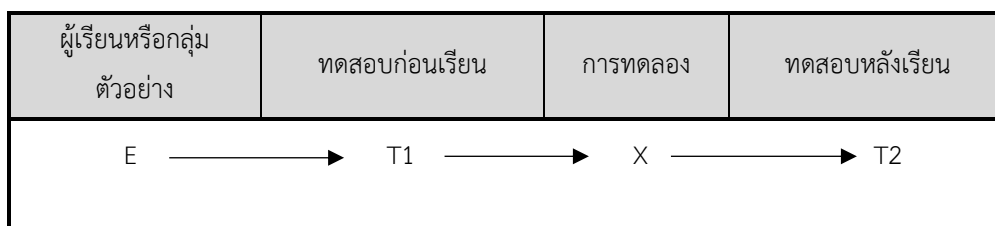
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างได้แก่ นิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน, นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 17 คน, นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี จำนวน 20 คน

3.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

3.3 รูปแบบการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mix-Methods Research) โดยมีกลุ่มตัวอย่างหลายกลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียน จากนั้นจึงจัดการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ถูกพัฒนาขึ้นมา ขั้นตอนต่อไปให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียน หลังจากนั้นนำมาวิเคราะห์และสรุปผล โดยรูปแบบการทดลองสามารถแสดงให้เห็นตามแผนภาพดังต่อไปนี้ (ภัทรา นิคมานนท์, 2539, น. 152)

ตารางที่ 3-1 แบบแผนการทดลอง

โดยกำหนดให้ E หมายถึง กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน, นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 17 คน, นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี จำนวน 20 คน

T1 หมายถึง การทดสอบก่อนการทดลองหรือก่อนเรียน (Pre-test)

X หมายถึง การใช้สื่อการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีน

T2 หมายถึง การทดสอบหลังการทดลองหรือหลังเรียน (Post-test)

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ก่อนเรียนและ หลังเรียน
3. แบบสอบถามความพึงพอใจของของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีน

3.5 การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง เป็น การวิจัยแบบผสมผสาน (Mix-Methods Research) ซึ่งมีขั้นตอนของการวิจัย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในพื้นที่ระยองเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ด้วยแบบทดสอบก่อนเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อทำความเข้าใจพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

1.กลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือ นิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน, นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 17 คน, นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี จำนวน 20 คน

2.การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

2.1 ทบทวนวรรณกรรม และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) สภาพปัจจุบันปัญหาการเรียนไวยากรณ์ และแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) เพื่อพัฒนาผู้เรียนภาษาจีนในพื้นที่ระยองเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ในด้านไวยากรณ์จีน

2.2 สร้างแบบทดสอบก่อนทดลองเพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把”

(bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในพื้นที่ระยองเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ซึ่งจะใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันทั้ง ๓ สถาบัน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาสื่อการสอนที่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

การสร้างและพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

1. ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการใช้และการสร้างแบบเรียน สื่อการสอน สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาต่างชาติ (Zhou Xiaobing, 2012)
 2. ศึกษาคำอธิบายและจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาจีนตลอดจนศึกษา เนื้อหาของแบบเรียนและสื่อการสอนที่ถูกใช้ในการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐานในระดับอุดมศึกษาเพื่อให้เข้าใจถึงขอบเขตเนื้อหา พร้อมทั้งดำเนินการ สังเคราะห์ วิเคราะห์และประเมินระดับความยากง่ายโดยการอิงตามเกณฑ์ระดับพื้นฐาน กลาง และสูงของการสอบวัดระดับภาษาจีน HSK ของรูปแบบประโยค คำ และวัฒนธรรมทางภาษาที่ปรากฏในแบบเรียนหรือสื่อที่ทางสถาบันของกลุ่มตัวอย่างใช้ในปัจจุบัน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อการสอนที่จะถูกใช้ในงานวิจัยดังกล่าว
 3. ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจและศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรากฏในบทความวิชาการ บทความวิจัย วารสาร นิตยสาร วิทยานิพนธ์ แบบเรียน สื่อบันเทิงรูปแบบต่าง ๆ หลังจากนั้นนำเนื้อหาที่ได้ดำเนินการสรุป แบ่งเป็นประเภทโครงสร้างประโยค“把” (bǎ) ในรูปแบบต่างๆ และทำการคัดเลือกรูปแบบประโยค“把” (bǎ) ที่ถูกเน้นย้ำบ่อยในงานเขียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ และมีอัตราการใช้บ่อยในปัจจุบันตลอดจนมีระดับความยากง่ายที่สอดคล้องกับระดับช่วงชั้นของผู้เรียนหรือกลุ่มตัวอย่าง
 4. ดำเนินการสร้างสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง จากนั้นนำสื่อการสอนที่จะใช้ในงานวิจัยไปให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านการสอน ภาษาจีน 3 ท่านดำเนินการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขโดย โดยผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาจากความถูกต้อง และความเหมาะสมของการใช้ภาษาและเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอน รวมถึงความสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ ความเที่ยงตรงของเนื้อหาตลอดจนความสมบูรณ์ในรายละเอียดอื่น ๆ ของสื่อการสอนดังกล่าว
 5. นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence : IOC) เป็นไปตามเกณฑ์ต่อไปนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2543)
- ให้คะแนน +1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางมีการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เนื้อหาเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด
- ให้คะแนน 0 เมื่อผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง มีการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เนื้อหาเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ วัด
- ให้คะแนน -1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง มีการใช้ภาษาและเนื้อหาที่ไม่ถูกต้องและไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ ต้องการวัดโดยค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC จะต้องอยู่ในระดับ 0.05 ขึ้นไปจึงจะถือว่าสื่อการสอนที่สร้างขึ้น เพื่องานวิจัยในครั้งนี้เป็นที่ยอมรับและสามารถนำไปใช้ได้ แต่ถ้าหากค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ต่ำกว่า 0.05 แสดงว่าสื่อดังกล่าวจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข

6. หลังจากนั้นผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง พร้อมกับ ดำเนินการจัดทำเป็นสื่อการสอนฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองหาค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรม ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมคือ 75 / 75

7. นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีน กลาง ไปทดลอง (try out) กับนักเรียนที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 คนเพื่อหาค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมสื่อการสอน ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75 / 75 หลังจากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม

8. นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีน กลาง ไปทดลอง (try out) กับนักเรียนที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๕ คนที่ เพื่อหา ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมสื่อการสอน ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75 / 75 หลังจากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม

9. นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1. ศึกษาแนวทาง วิธีการ ตลอดจนแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาจีน โดยประยุกต์จากแนวคิดและทฤษฎีของ จาง ซาย (2006) และ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544)

2. วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบทเรียนที่ได้กำหนดขึ้นในกระบวนการการสร้างสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง เพื่อวางแผนในการออกข้อสอบให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบทที่ผู้วิจัย ต้องการวัดและประเมินผล

3. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง จำนวน ๒๕ ข้อ

4. นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ที่ถูกสร้างขึ้นตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง จากนั้นนำเสนอ ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาจีน 3 ท่านดำเนินการตรวจสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาจาก ความถูกต้องและความเหมาะสมของการใช้ภาษา ความเที่ยงตรงของเนื้อหา ความเหมาะสมของ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว ตลอดจนความสมบูรณ์ในรายละเอียดอื่น ๆ จากนั้นหาค่าดัชนีความ สอดคล้อง IOC เป็นไปตามเกณฑ์ต่อไปนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2543)

ให้คะแนน +1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้และ ตัวชี้วัด

ให้คะแนน 0 เมื่อผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และตัวชี้วัด

ให้คะแนน -1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้และ ตัวชี้วัด

5. ดำเนินการคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00 จำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ

6. นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ใน ภาษาจีนกลางที่ถูกสร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว

7. ดำเนินการตรวจแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว และนำคะแนนที่ได้ทำการวิเคราะห์ หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (R) จากนั้นคัดเลือกแบบทดสอบที่มีช่วงชั้นของค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 และช่วงชั้นของค่าอำนาจจำแนก (R) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

8. นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก เป็นไปตามเกณฑ์ที่กล่าวไปข้างต้น ทำการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

9. นำแบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์ประเมินค่ามาตรฐานต่างๆ ไปเป็นแบบทดสอบผลความรู้และความเข้าใจในไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจะใช้กับ นิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน, นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 17 คน, นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี จำนวน 20 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยจำนวน 80 คน

ขั้นตอนที่ 4 แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

1. ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาหลักเกณฑ์ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ ฮอร์น ปี (2000) และ หทัยรัตน์ ประทุมสูตร (2542) ตลอดจนศึกษาหลักเกณฑ์ แนวคิด ทฤษฎีการสร้าง แบบสอบถามความพึงพอใจ และการสร้างเครื่องมือประเมินสื่อ Best (1986) และ สุภาเพ็ญ จริยะเศรษฐ์ (2542)

2. ผู้วิจัยดำเนินการสร้างข้อคำถามของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ซึ่งเนื้อหาของแบบสอบถาม ดังกล่าวสามารถแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านแบบฝึกหัด ด้านประโยชน์และการนำไปใช้ โดย มาตรฐานการประเมินค่าแบบสอบถามความพึงพอใจได้ประยุกต์จากแนวคิดของ บุญชม ศรีสะอาด (2542) และ ลิเคิร์ทส (1961) แบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ

ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

ระดับความพึงพอใจน้อย ให้ 2 คะแนน

ระดับความพึงพอใจปานกลาง ให้ 3 คะแนน

ระดับความพึงพอใจมาก ให้ 4 คะแนน

ระดับความพึงพอใจมากที่สุด ให้ 5 คะแนน

3. ผู้วิจัยทำการตรวจสอบแบบทดสอบความพึงพอใจอีกครั้ง ก่อนนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง จากนั้น ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามความพึงพอใจตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน

4. นำแบบทดสอบความพึงพอใจดังกล่าวไปทดลองใช้กับผู้เรียนในชั้นทดลองรายบุคคลและชั้นทดลองกลุ่มเล็ก ต่อจากนั้นนำข้อเสนอแนะที่ได้จากกลุ่มทดลองดังกล่าวมาปรับปรุงแบบทดสอบความพึงพอใจ

5. นำผลลัพธ์ของแบบสอบถามความพึงพอใจที่ได้ หลังจากนำไปใช้กับกลุ่มทดลองทั้งชั้นทดลองรายบุคคลและกลุ่มเล็ก มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ ของ ครอนบาช (๑๙๗๔) โดยค่าความเชื่อมั่นจะต้องได้ 0.7 ขึ้นไปจึงจะถือว่ามีความเชื่อมั่นสอดคล้องภายใน สามารถนำไปใช้ได้

6. นำแบบสอบถามความพึงพอใจดังกล่าวที่ผ่านกระบวนการข้างต้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 80 คนคือ นิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน, นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 17 คน, นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี จำนวน 20 คน โดยกลุ่มตัวอย่างจะทำแบบสอบถามความพึงพอใจหลังจากที่ทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางหลังจบการเก็บตัวอย่าง

3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน (Pre-Test) ให้กับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นข้อสอบจำนวน 20 ข้อ จากนั้นดำเนินการตรวจและบันทึกคะแนน

2. ดำเนินการสอนด้วยสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ใน ภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นติดต่อกันโดยใน 50 นาทีแรกจะเป็นการสอนโดยการใช้สื่อ ส่วน 30 นาทีหลังจะเป็นการทำแบบฝึกหัดท้ายบทพร้อมเฉลย

3. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ใน ภาษาจีนกลาง หลังเรียน (Post Test) โดยใช้ข้อสอบชุดเดียวกันกับข้อสอบก่อนเรียน

4. นำผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างไปหาค่าประสิทธิภาพของสื่อ อีกทั้งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนก่อนและหลังการใช้สื่อ

5. ประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

$$\text{สูตร } p = \frac{f}{n} \times 100$$

ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ จำนวนความถี่ทั้งหมด

P แทน ร้อยละ

F แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2541)

$$\text{สูตร } \bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
n	แทน	จำนวนผู้เรียน

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

$$\text{สูตร S.D.} = \frac{\sqrt{n \sum x^2 - (\sum x)^2}}{n(n-1)}$$

S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่ม
$\sum$	แทน	ผลรวม
$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
$\sum x$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ที่ใช้หาค่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556)

$$\text{สูตร } E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
$\sum x$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบระหว่างเรียน
A	แทน	คะแนนเต็มของการทำข้อสอบระหว่างเรียน
N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$\text{สูตร} \quad E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน
B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

3. เกณฑ์การคำนวณค่าอันตรายภาคชั้นเพื่อแปลความหมายของข้อมูลในส่วนแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ใน ภาษาจีนกลาง โดยใช้สูตรคำนวณของและคำอธิบายของแต่ละช่วงชั้นของ (กัลยา วาณิชขัญชา, 2545, น. 27) ดังนี้

$$\text{อันตรายภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

คะแนนเฉลี่ย	4.21 - 5.00	แปลความว่า	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.41 - 4.20	แปลความว่า	มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.61 - 3.40	แปลความว่า	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.81 - 2.60	แปลความว่า	น้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.80	แปลความว่า	น้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือนิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน, นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 17 คน, นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรีจำนวน 20 คน ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาค่าร้อยละของคะแนน จากการให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คน ทำแบบทดสอบในบทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยได้แสดงรายละเอียดตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4-1 สรุปประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

	คะแนนทดสอบรายบท/คะแนน		รวม	คะแนนหลังเรียน
	บทที่	บทที่ 2	(E ₁)	(E ₂)
ร้อยละ	77.75	79	78.37	83.75

จากตารางที่ 4-1 ตารางแสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทและคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 80 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนจาก แบบทดสอบรายบทได้คะแนนรวมคิดเป็นร้อยละ 78.37 และคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) มีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 83.75 ดังนั้นจากข้อมูลตามตารางจะพบว่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง E_1/E_2 เท่ากับ $78.37 / 83.75$

สรุปประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางการนำเสนอการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้กับประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คน ผลปรากฏว่า คะแนนทดสอบบรรยายบทได้คะแนนเฉลี่ย 78.37 ส่วนคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 83.75

ค่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างคือ 78.37 /83.75 ดังนั้นสามารถ สรุปได้ว่า สื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์สมมติฐานข้อที่ 1 ที่ผู้วิจัยกำหนดเอาไว้

ตารางที่ 4-2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

แบบทดสอบ	คะแนนเต็ม	N	MEAN	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	20	80	7.05	2.929	18.457	.000**
หลังเรียน	20	80	16.65	2.254		

จากตารางที่ 4-2 พบว่าคะแนนการทดสอบความรู้ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยคือ ๗.๐๕ คะแนน โดย คะแนนความรู้หลังเรียน มีค่าเฉลี่ยคือ 16.65 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และเมื่อทดสอบ ความรู้ก่อนและหลังเรียนด้วยค่าทางสถิติทดสอบ t-test =18.457 สามารถสรุปได้ว่าคะแนนความรู้และความเข้าใจหลังจากการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานข้อที่ 2

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่สร้างขึ้น โดยเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านแบบฝึกหัด และด้านประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้จำนวน 14 ข้อ จากนั้นนำค่าระดับของคะแนนที่ได้ดำเนินการหาค่าเฉลี่ย (MEAN) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ท้ายสุดคือการแปลความหมายของผลรวมคะแนนทั้งหมดของแบบสอบถาม ซึ่งรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4-3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง

ด้านเนื้อหา	MEAN	S.D.	แปลผล
1.คำอธิบายไวยากรณ์ชัดเจนและเข้าใจง่าย	3.85	.671	มาก
2.บทเรียนนำเสนอวัตถุประสงค์ได้ถูกต้องชัดเจน	4.49	.681	มากที่สุด
3.เนื้อหา มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	3.65	.489	มาก
4.เนื้อหาครอบคลุมและทันสมัย	3.85	.671	มาก
ด้านแบบฝึกทักษะ			
1.แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของบทเรียน	3.75	.444	มาก
2.คำสั่งในแบบฝึกหัดในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม	3.65	.489	มาก
3.ปริมาณแบบฝึกหัดของแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม	3.85	.587	มาก
4.แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน	4.00	.649	มาก
5.แบบฝึกหัดมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	3.65	.489	มาก
ประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้			
1.สามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนในชั้นเรียน	4.55	.510	มากที่สุด
2.ผู้เรียนใช้สื่อการเรียนรู้ในกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.65	.587	มาก
3.เนื้อหาที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.30	.470	มากที่สุด
4.บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียน	4.15	.587	มาก
5.สร้างความมั่นใจในการำไปสื่อสารและพัฒนาต่อยอดการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้น	3.45	.759	มาก
ผลรวม	3.91	.171	มาก

จากตารางที่ 4-3 พบว่าความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยรวมอยู่ในความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ ๓.๙๑ การแปลผลมีหมายความว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ภาษาจีนกลางเป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mix-Methods Research) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ

1. เพื่อพัฒนาและสร้างประสิทธิภาพให้การเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์การสอบวัดระดับภาษาจีนมาตรฐาน HSK
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจในเรื่องการใช้ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ระหว่างก่อนและหลังการพัฒนาการเรียนการสอนของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ที่มีต่อชุดสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ใช้เวลาการทดลองทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 1 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น สัปดาห์แรกและสัปดาห์ที่ 3 เป็นการลงพื้นที่เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน และบอแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้เรียนมีต่อสื่อการสอน ส่วนสัปดาห์ที่ 2 เป็นการลงพื้นที่โดยการนำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้ทำการทดลองในช่วงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2566 จนถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2566

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน
2. นิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน
3. นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 17 คน
4. นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน
5. นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. แบบสอบถามความพึงพอใจของของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC) สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 78.37/83.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 75/75
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC) มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางหลังเรียนด้วยสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
3. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.91 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.171

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 78.37/83.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 75/75 เนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสร้างแบบเรียนหรือสื่อการสอนที่เป็นระบบ กล่าวคือในกระบวนการการสร้างสื่อการสอนของงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยได้มีการวางระบบแบบแผนในการสร้างสื่อการสอนอย่างชัดเจน ตั้งแต่ในกระบวนการแรกที่ได้ทำการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีของการสร้างแบบเรียนหรือ สื่อการสอนสำหรับการเรียนการสอน

ภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ ตลอดจนศึกษาเนื้อหาของแบบเรียนหลักที่ถูกใช้ในการเรียนการสอนของสถาบันระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC เพื่อให้เข้าใจถึงขอบเขตเนื้อหา พร้อมทั้งดำเนินการ สังเคราะห์ วิเคราะห์ และประเมินระดับความยากง่ายของรูปแบบประโยค คำ และวัฒนธรรมทางภาษาที่ปรากฏในแบบเรียนหรือสื่อการสอนที่ทางสถาบันทั้ง 3 แห่งใช้ในปัจจุบัน และสิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการวิเคราะห์ผู้เรียนที่จะถูกเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งในด้านประสบการณ์และความรู้เดิม ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็นข้อมูลสำคัญยิ่งในการนำมาเป็นแนวทางการพัฒนาสื่อการสอนที่จะถูกใช้ในงานวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับ มาลินี ณ นคร (2553 : น. 7) กล่าวว่า สื่อการสอนหรือแบบเรียนที่ดีนั้น จะต้องดำเนินการสร้างสรรค์อย่างเป็นระบบ แบบแผน โดยกระบวนการสำคัญที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการสร้างสรรค์ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์เนื้อหาของสื่อและแบบเรียน การวางโครงสร้าง วิธีการ และรูปแบบการนำเสนอ จากนั้นจึงดำเนินการสร้างแบบเรียนตามที่กำหนด ตลอดจนการประเมินคุณภาพสื่อการสอนก่อนนำไปใช้กับผู้เรียน

1.2 การลำดับความยากง่ายของรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในเนื้อหาของสื่อการสอน แท้จริงแล้วในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ รูปแบบโครงสร้างประโยคของไวยากรณ์ดังกล่าว มีมากมายหลากหลายประเภท แต่ในสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้กำหนดและคัดเลือกรูปแบบโครงสร้างที่มีการกล่าวถึงบ่อยในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ อีกทั้งโครงสร้างที่ถูกเลือกมาเป็นเนื้อหาในสื่อการสอน ก็เป็นโครงสร้างที่มีระดับความยาก ง่ายเหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียน ตลอดจนเป็นโครงสร้างที่ผู้เรียนมีโอกาสที่จะพบเห็นได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยในบทแรกจะเป็นการอธิบายถึงส่วนประกอบหลักและโครงสร้างพื้นฐานของประโยค“把” (bǎ) จากนั้นในบทต่อมา จึงค่อยๆเพิ่มความซับซ้อนของรูปแบบโครงสร้างขึ้น สลับกับการทำแบบฝึกหัดท้ายบท เพื่อเน้นย้ำให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นชินกับรูปแบบโครงสร้างประโยค ซึ่งการจัดลำดับบทเรียนตามความซับซ้อนของโครงสร้างไวยากรณ์จากง่ายไปยาก จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจจากระดับพื้นฐาน สามารถเข้าใจและสังเกตส่วนประกอบของโครงสร้างประโยคที่เพิ่มเติมเข้ามาภายหลัง ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ (Zhou Xiaobing, 2012, pp. 83 - 84) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาจีนในด้านการสอนไวยากรณ์ ผู้สอนควรเริ่มต้นจากการสอนเนื้อหาที่ง่ายไปหายากโดยการพิจารณาจากความหมายโครงสร้างและการนำไปใช้

1.3 การสอดแทรกประโยคตัวอย่างเป็นภาษาไทย ในเนื้อหาทุกบทของสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นอกจากการยกตัวอย่างประโยคภาษาจีน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ที่ต้อง และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียนแล้ว ยังได้มีการสอดแทรก ความหมายและคำแปลภาษาไทยเข้าไปด้วย ทั้งนี้การเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะ ภาษาที่มีรูปแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่คล้ายคลึงกัน เช่น ภาษาไทยและภาษาจีน การแสดงตัวอย่างประกอบหรือการแปลรูปแบบประโยคของภาษาจีนให้เป็นประโยคภาษาแม่ของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนรู้จักข้อเปรียบเทียบเหมือนและข้อเปรียบเทียบต่าง ช่วยให้นำความเหมือนของโครงสร้างภาษาไทยประยุกต์ใช้กับโครงสร้างภาษาจีนได้ อีกทั้งยังสามารถทำให้แยกแยะจัดระบบความแตกต่างระหว่างภาษาจีนและ ภาษาไทยได้ เพื่อแก้ไขปัญหาคความสับสน พร้อมทั้งง่ายต่อการเรียนรู้และลดความผิดพลาดอันเกิดจากภาษาแม่ให้น้อยลงมากที่สุด อันจะทำให้การเรียนรู้ไวยากรณ์ดังกล่าวเกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุด ซึ่งนอกจากการแสดงตัวอย่างของโครงสร้างภาษาไทยในเนื้อหาบทเรียนแล้ว ใน

กระบวนการสอนโดยใช้สื่อที่สร้างขึ้นก็ได้มีการเน้นย้ำเรื่องดังกล่าวด้วยเช่นกันซึ่งสอดคล้องกับสุทิน สุตระกูล (2526, น.106 - 112) กล่าวว่าการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบทางภาษามีประโยชน์มากสำหรับการเรียนและการสอนภาษาต่างประเทศ การสอนภาษาต่างประเทศเกิดขึ้นเนื่องจากความตระหนักและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่าง 2 ภาษา กล่าวคือ ภาษาแม่และภาษาที่เรียนจะเกิดประโยชน์ของการเปรียบเทียบที่สามารถเห็นได้ชัดเจนจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบคือ การช่วยชี้ให้เห็นถึงขอบเขตของความยากลำบากในการเรียนภาษาต่างประเทศ การอธิบายถึงเหตุผลของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น ซึ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมในด้านการจัดเตรียมอุปกรณ์ในการทำการเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสม และช่วยให้เข้าถึงปัญหาที่แท้จริง เพราะจะทำให้สามารถคาดเดาได้ว่าปัญหาการเรียนการสอนภาษาเป้าหมายที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตจะมีลักษณะเป็นอย่างไร

2. ผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้เนื่องจากสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นการรวบรวมเอาเนื้อหาสำคัญของไวยากรณ์เรื่องประโยคเปรียบเทียบ“把” (bǎ) รวมเข้ามาไว้เป็นชุดการเรียนรู้ไวยากรณ์เฉพาะเรื่องทำให้บทเรียนไวยากรณ์ของสื่อดังกล่าวมีความครอบคลุมด้านเนื้อหา อีกทั้งยังมีการอธิบายวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียน ส่วนประกอบโครงสร้างไวยากรณ์ หรือคำอธิบายไวยากรณ์ต่างๆ ด้วยภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจตรงกัน และเข้าใจเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียนได้อย่างง่ายดาย ซึ่งสอดคล้องกับ อานุกาพ เลชะกุล (2556) ที่กล่าวว่าการใช้ภาษาของตำราที่ด้นนั้นจะต้องเข้าใจง่าย ผู้อ่านสามารถเข้าใจและได้ความหมายเดียวกัน อีกทั้งยังต้องหลีกเลี่ยงการใช้คำหรือภาษาที่เป็นศัพท์วิชาการมากเกินไปและนอกจากนี้สื่อการสอนดังกล่าว ยังมีกระบวนการสร้างสรรค์และผลิตสื่ออย่างมีระบบแบบแผน ผ่านการตรวจประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอนภาษาจีน จึงทำให้สื่อหรือแบบเรียนมีความสมบูรณ์มาก ยิ่งขึ้น พร้อมทั้งมีระดับความยากง่ายที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นุจรินทร์(2547, น. 83) ที่กล่าวว่า หนังสือสำหรับอ่านเพิ่มเติมที่ได้รับการตรวจสอบ อีกทั้งผ่านการ ประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในเกณฑ์ดีมากนั้น จะสามารถทำให้ผู้อ่านหรือผู้รับสารได้รับความรู้ และความเข้าใจอยู่ในระดับที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้ง 3 ด้านรวมกันมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.91 การแปลผลมีความหมายว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดีถึงแม้ว่าไวยากรณ์ดังกล่าวผู้เรียนได้ผ่านการเรียนรู้มาแล้ว แต่โดยมากมักเป็นการเรียนรู้ในรูปแบบโครงสร้างทั่วไป บวกกับเงื่อนไขในการจัดการเรียนการสอนบางอย่างที่ทำให้ผู้สอนไม่สามารถที่จะลงลึกในรายละเอียดบางประการได้ แต่ในเนื้อหาของสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นได้นำเสนอรูปแบบโครงสร้างที่หลากหลาย พร้อมทั้งสอดแทรกข้อควรระวังในการสร้างประโยคจากไวยากรณ์ดังกล่าว ทำให้พื้นฐานความรู้และความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ของผู้เรียนถูกเติมเต็มอย่างสมบูรณ์ เหล่านี้จึงเป็นผลให้คะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนเรียน

3. การสอนที่สร้างขึ้นมีการจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เริ่มเนื้อหาไวยากรณ์ถูกออกแบบอย่างเป็นระบบ โดยประกอบไปด้วยส่วนที่เป็นคำอธิบาย วัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เนื้อหาที่จะต้องเรียน และแบบฝึกหัดท้ายบท เนื้อหาภายในสื่อการสอนผู้เรียน ส่วนมากมักได้ผ่านการเรียนรู้มาแล้ว แต่เป็นเพียงการเรียนรู้เพียงโครงสร้างทั่วไป แต่สำหรับในสื่อการสอนดังกล่าวได้มีการรวบรวมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ที่มีความหลากหลายทางโครงสร้างทำให้ผู้เรียนเกิดความประหลาดใจว่า นอกจากโครงสร้างที่ผู้เรียนได้ผ่านการเรียนรู้อยู่แล้ว ยังมีโครงสร้างที่สำคัญอีกมากมายที่ยังไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ในชั้นเรียน พร้อมทั้งยังได้ทราบถึงความแตกต่างของจุดไวยากรณ์ในภาษาจีนบางจุด อีกทั้งเนื้อหาในแต่ละบทเป็นเนื้อหาที่ไม่ได้อัดแน่นหรือนั่นการอธิบายไวยากรณ์ด้วยภาษาทางวิชาการจนเกินไป แต่กลับใช้ภาษาและเทคนิคการสอนที่เข้าใจง่าย ในการอธิบายส่วนประกอบของโครงสร้างไวยากรณ์ ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์โครงสร้างและแต่งประโยคได้ไม่ยาก จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีกับการเรียนไวยากรณ์จีน เกิดความเพลิดเพลินในการเรียนภาษาจีน อีกทั้งยังเชื่อว่าการเรียนรู้จากสื่อการสอนครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และสามารถนำไปปรับใช้ในระดับการเรียนรู้ที่สูงขึ้นหรือในการใช้ชีวิตในอนาคต

5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำสื่อการสอนจากการวิจัยนี้ไปประยุกต์กับวิธีการสอนรูปแบบอื่นๆ บวกกับเปลี่ยนแปลงเนื้อหาไวยากรณ์ดังกล่าวไปเป็นไวยากรณ์ประเภทอื่น ๆ เพื่อก่อให้เกิดความหลากหลายของการศึกษาวิจัยในการสร้างสื่อการสอนหรือแบบเรียนไวยากรณ์
2. หลังจากการทำวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยอาจจะพบปัญหาที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการศึกษาไวยากรณ์ประเภทนี้ ดังนั้นเพื่อเป็นการต่อยอดการวิจัยสามารถทำการวิจัยแนววิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางการเรียนรู้ภาษาและไวยากรณ์จีน ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงสื่อการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. นำชุดสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่แตกต่าง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรมภายในประเทศ

- กชนันท์ เข้มสกุลทอง, ศาวพา บัวศรี, และนุจรี สี่แก้ว. (2562). การพัฒนาทักษะการออกเสียง โดยใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงสัทอักษรพินอิน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนปาง ศิลาทองศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร. ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, การประชุมวิชาการ ระดับชาติ ครุศาสตร์ศึกษารั้งที่ 2 ประจำปี พ.ศ.2562 (น. 21-30). พิษณุโลก.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2549). สถิติสำหรับงานวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2546). เทคโนโลยีการศึกษา:สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือกรมวิชาการ.
- เกตมาตุ ดวงมณี. (2549). ภาษาจีนสำคัญอย่างไรในยุคโลกาภิวัตน์. วารสารดวงแก้ว, 11(2), 127-126.
จาก <http://thaiembbeij.org/th/republic-of-china/thai-relations-china/>.
- จรัสดาว อินทรทัศน์. (2539). กระบวนการที่คำกริยากลายเป็นคำบุพบทในภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา สุขจามันท์. (2551). การเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐ, และสุดา สินสกุล. (2520). ระบบสื่อการสอน. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ณัฐคนันท์ พัดศรี. (2559). การพัฒนาสื่อการจัดการเรียนรู้บนเว็บ เรื่องการสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- สถานอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง. (2563). ความสัมพันธ์ไทย-จีน สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้
- ตรีศูล เกษร, ศุภกร ทาพิมพ์ และ อนงค์รัตน์ บังศรี. (2562). การวิเคราะห์เปรียบเทียบวากยสัมพันธ์ประโยคที่ใช้บุพบท “ba” ในภาษาจีนและ “นำ” ในภาษาไทย. วารสารร่วมพฤษ, 37(2), 92-102.
- ถนอมศรี พองอรุณรุ่ง. (2563). คอลัมน์นอกรอบ. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <https://www.prachachat.net/columns/news-476930>. (วันที่สืบค้นข้อมูล: 10 มิ.ย. 2566).
- รูปทอง กว้างสวัสดิ์. (2549). การสอนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์. (2559). การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาจีนพื้นฐาน เพื่อพัฒนาการจำอักษร

- จีนโดยใช้เทคนิคออร์ฟี่ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น. ปราณิวนาจิเรณูธรรม. (2524). *การศึกษาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนิสิตปีที่1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <http://www.royin.go.th/dictionary/>. (วันที่สืบค้นข้อมูล: 11 มิ.ย. 2566).
- ภัทรา นิคมานนท์. (2539). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.
- มาลินี ณ นคร. (2553). *การสร้างแบบเรียนเรื่องตัวละครภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ* (ปริญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
- ระวีวรรณ ศรีศรีรัมย์. (2539). *การสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุคคส์พับลิเคชั่น.
- ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วณัฐคนันท์ พัดสร. (2559). *การพัฒนาสื่อการจัดการเรียนรู้บนเว็บ เรื่อง การสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร. (2545). ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษต่อแนวทางแก้ไขปัญหาการเรียนการสอน. *มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 24(1), 80-90.
- วรวิทย์ นิเทศศิลป์. (2551). *สื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้*. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์.
- วรพร พาโคกหม. (2549). *การพัฒนาศักยภาพในการเรียน ภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ของนักเรียนด้วยเทคนิค IDP- Intelligence Development Program*, *วารสารการศึกษา*. โรงเรียนปทุมรัตน์พิทยาคมร้อยเอ็ด.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรเสรี สุวรรณประเทศ. (2543). *Grammar Thorough Conversation*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : วิทยพัฒน์.
- สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์. (2547). *วิธีสอนไวยากรณ์ : How to teach grammar*. กรุงเทพฯ: เพียร์สันเอ็ดดูเคชั่น
- อินโดไชน่า.สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2553). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่3) พ.ศ.2553*. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี
- สุธามาต คชรัตน์ และ พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร. (2557). *การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดอักษรภาษาอังกฤษ*. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์

- และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สุธิณี สุขตระกูล. (2526). *วิธีวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพรรณิ อาศัยราช, นันทดี วงษ์เสถียร. (2557). *การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้ เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา*. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- สุภาเพ็ญ จริยะเศรษฐ์. (2542). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย*. สถาบันราชภัฏ กาญจนบุรี.
- เสียว อานต้า. (2547). *ไวยากรณ์จีน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ทฤษฎี.
- อนุমানราชธน, พระยา. (2522). *นิรุกติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ และคณะ. (2554). *ทฤษฎีไวยากรณ์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ เอเอสพี.
- อานภาพ เลขะกุล. (พฤษภาคม 2556). *การใช้ภาษาในการเขียนตำรา*. เอกสารประกอบโครงการอบรมการเพิ่มศักยภาพในการผลิตผลงานทางวิชาการ, สงขลา: คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษาทางอาชีวะและเทคนิคศึกษา คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์. (2545). *เทคโนโลยีการศึกษา: หลักการและแนวคิดสู่ปฏิบัติ*. สงขลา: การผลิตเอกสารและตำรา มหาวิทยาลัยทักษิณ.

บรรณานุกรมต่างประเทศ

- Akmajian, A., Demers, A. R., Farmer, K. A., & Harnish, M. R. (2001). *An Introduction to Language and Communication (5th ed.)*. Cambridge, Massachusetts, London: MIT Press.
- A.J. Romiszowski. (1992). *Instructional development paradigms*. Englewood Cliffs, NJ: Education Technology Publications.
- Best, J W., and James V. K. (1986). *Research in Education*. 5th ed. New Jersey: Prentice Hall Inc.
- Cheung. (2001). The use of popular culture as a stimulus to motivate secondary students' English learning in Hong Kong. *ELT Journal*, 55(1), 55-61.
- Cronbach, L. J. (1974). *Essential of Psychological Testing*. New York: Harper & Row. Dale, Edgar. (1969). *Audio-visual Methods in Teaching*. 3rd ed. New York: The Dryden Press.
- Dejin, S. (2003). *A Course for Mandarin Chinese Grammar. (1st ed)*. Beijing: Beijing Language

- and culture university Press.
- DeKeyser, R.M. (2005). *Beyond focus on form: Cognitive perspective on learning and practical second language grammar*. In C. Doughty & J. Williams (Eds.), *Focus on form in classroom second language acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Edgar Dale. (1969). *Audiovisual Method in Teaching*. 3rd ed. New York: Holt Rinehart, and Winston.
- Frodesen, Jan. (2001). "Grammar in Writing". In Marianne Cele-Murcia (Ed.), *Teaching English as a Second or Foreign Language*. Boston: Heinle.
- Harmer, J. (1983). *The Practice of English Language Teaching*. London: Longman.
- Heinich, R. et al. (1996). *Instructional Media and Technologies for Learning*. New Jersey: Prentice Hall, Inc.
- Hornby, A. F. (2000). *Oxford Advance Learner's Dictionary*. (6th ed.). Oxford: Oxford University.
- Intratrat, C. (2001). Thai errors in using English adjectives. *KMUTT Research and Development Journal*, 24(2), 117-130.
- Jerrold E. Kemp. (1989). *Planning, Producing, and Using Instructional Media*. (Book, Illustrated).
- Kearsley, G. (1984). *Training and Technology: A Handbook for HRD Professional*, Ontario: Addison-Wesley Publishing Company.
- Krashen, Stephen & Terrell, Tracy D. (1982). *The Natural approach*. London: Longman. Larry
- Selinker. (1972). *INTERLANGUAGE, INTERNATIONAL REVIEW OF LEARNING*. Oxford University Press.
- Likert, Rensis A. (1961). *New Patterns of Management*. New York: McGraw-Hill Book Company Inc.
- Lu Jianji. (1994). A study on the theory of inter language and the phonetic error analysis of foreign Chinese learners. *Language teaching and research*, no3 (in Chinese)
- Muhammed, Y. (2001). *Deductive and Inductive Lessons for Saudi EFL Freshmen Students*. Saudi Arabia: King Khalid University.
- Saechan, A. & Ruangjaroon, S. (2013). *WH-arguments versus WH-adjuncts Asymmetry in the Acquisition of English WH-questions by Thai Learners*. Paper presented at the 1 st International Conference on Language, Literature, and Cultural Studies, Chonburi, Thailand.

- Thornbury, S. (2001). *How to teach grammar*. Malaysia: Pearson Limited.
- VanSyoc,B. (1963). *MethodsofteachingEnglishasforeignlanguage*. Bangkok:The Social Science Association of Thailand Press.
- Whitman, Rangel L. (1970). *Contrastive Analysis; Problem and Procedures*. Language Learning.
- 陈凯 (2014). 汉语比较句语义和语用对比分析. 硕士论文, 云南师范大学:昆明市。
- 韩容洙 (1998). 对韩语教学的介词教学. 汉语学习, 第六期.
- 黄伯荣、廖序 (2011). 现代汉语. 高等教育出版社.
- 刘晓玲 (2011). “把”字句在对外汉语中的教与学. 语言教学研究 (5), 127-128.
- 齐沪扬 (2005). 对外汉语教学语法. 硕士论文, 复旦大学:上海市.
- 吴素兰 (2007). 从中泰对比看泰国学生汉语常用介词的习得与教学. 苏州大学:苏州市.
- 杨加印 (2009 年 5 月). 谈谈汉语的比较句. 孔子学院 (中西文版), 18, 28-32.
- 周小兵 (2012). 对外汉语教学导论. 北京:商务印书馆出版.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิและหนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง

- รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือวิจัย
- หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง
- เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูเทพ ประภากร
อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
2. อาจารย์ดร.ชัชชุดา จิระนันทิพร
อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล-รัตนโกสินทร์
บพิตรพิมุขจักรวรรดิ
3. อาจารย์ธนดล จิรสันติวงศ์
ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง

ภาคผนวก ข

ผลการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (R) ของแบบทดสอบ

- ผลการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC)
- ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (R) ของแบบทดสอบ

ผลประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (R) ของแบบทดสอบ

ตารางที่ 1 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
 เรื่องการศึกษาและพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ภาษาจีน
 ระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระยองเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC)

ข้อที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	ความสอดคล้องกับหลักสูตร	+1	0	+1	0.6	ใช้ได้
2.	ความสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนา ผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น	0	+1	0	0.3	ปรับปรุง
5.	การใช้ภาษาเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.	คำถามให้เกิดทักษะการคิด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	คำอธิบายชัดเจน	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
8.	คำถามชัดเจน	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
9.	การสะกิดคำ วรรคตอนถูกต้อง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10.	วิธีการวัดผลและเครื่องมือสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย					0.81	ใช้ได้

ตารางที่ 2 ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์
ประโยค“把” (bǎ)

ข้อที่	ค่า p	ค่า r
1.	0.35	0.30
2.	0.50	0.20
3.	0.65	0.30
4.	0.40	0.20
5.	0.60	0.20
6.	0.50	0.40
7.	0.70	0.20
8.	0.35	0.30
9.	0.55	0.30
10.	0.50	0.60
11.	0.70	0.20
12.	0.35	0.30
13.	0.55	0.40
14.	0.50	0.30
15.	0.60	0.40
16.	0.65	0.50
17.	0.50	0.60
18.	0.70	0.20
19.	0.60	0.40
20.	0.55	0.50

ตารางที่ 3 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอน เรื่องการพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ของ ผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC)

ข้อที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	คำอธิบายไวยากรณ์ชัดเจนและเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.	เนื้อหาแนะนำสนอวัตถุประสงค้ได้ถูกต้องชัดเจน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	เนื้อหามีความเหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	เนื้อหาครอบคลุมและทันสมัย	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
5.	แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค้ของบทเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.	แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
8.	ปริมาณแบบฝึกหัดในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9.	ความยากง่ายของแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
10.	สามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนในชั้นเรียนได้	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
11.	ผู้เรียนใช้สื่อการเรียนรู้ในกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
12.	เนื้อหาที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
13.	บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์จีนของผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
14.	สร้างความมั่นใจในการนำไปสื่อสารและพัฒนาต่อยอดการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์จีนเพิ่มขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย					0.84	ใช้ได้

ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง
- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ก่อนเรียนและหลังเรียน
- แบบสอบถามความพึงพอใจของของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้
ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ)
ในภาษาจีนกลาง

“把” 1

把 คืออะไร

把字句 เป็นไวยากรณ์ที่คนจีนใช้พูดในชีวิตประจำวันบ่อยๆ โดยทำหน้าที่เน้นกรรมว่าถูกกระทำอย่างไร หรือถูกกระทำให้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

把 แปลว่าอะไรใช้อย่างไร

把 มีความหมายว่า นำ, เอา แต่ไม่ใช่ทุกประโยคที่สามารถแปลตรงตัวแบบนี้ได้ เวลาใช้จะต้องวาง 把 ไว้หน้ากรรมเสมอ ในบทความตอนที่ 1 นี้ มีประโยค 3 แบบดังนี้ค่ะ

รูปประโยค 把字句 แบบที่ 1 :

ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 在 + สถานที่

ตัวอย่าง

1) 老师把书放在桌子上了。

คุณครูเอา/นำหนังสือวางไว้บนโต๊ะแล้ว

2) 老师把包挂在门上了。

คุณครูเอา/นำกระเป๋าแขวนไว้บนประตูแล้ว

3) 老师没把包放在桌子上。

คุณครูไม่ได้เอา/นำกระเป๋าวางไว้บนโต๊ะ

*เคล็ดลับ:

รูปปฏิเสธของ 把 ให้ใช้ 没 หรือ 没有 วางไว้ด้านหน้า 把

รูปประโยค 把字句 แบบที่ 2 :

ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 到 + สถานที่

ตัวอย่าง

1) 老师把椅子搬到我的旁边了。

คุณครูเอา/นำเก้าอี้ย้ายมาไว้ที่ด้านข้างของฉันแล้ว

2) 老师把书翻到第 19 页了。

คุณครูเปิดหนังสือไปที่หน้า 19 แล้ว

3) 老师已经把书翻到第 19 页了。

คุณครูเปิดหนังสือไปที่หน้า 19 เรียบร้อยแล้ว

***เคล็ดลับ:**

หากต้องการเน้นว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้วสามารถเติม 已经 ไว้หน้า 把

รูปประโยค 把字句 แบบที่ 3 :

ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 给 + คน

ตัวอย่าง

1) 老师把笔递给我了。

คุณครูส่ง/ยื่นปากกาให้ฉันแล้ว

2) 老师把苹果送给学生了。

คุณครูได้นำแอปเปิ้ลมอบให้นักเรียนแล้ว

3) 老师要把苹果送给学生。

คุณครูต้องการนำแอปเปิ้ลมอบให้นักเรียน

***เคล็ดลับ:**

หากต้องการแสดงความต้องการ สามารถเติม 要 ไว้ด้านหน้า 把 และเนื่องจากเหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้น

จึงไม่ต้องเติม 了 ไว้ท้ายประโยค

สรุปการใช้ไวยากรณ์ 把字句

เบื้องต้นสามารถแบ่งรูปประโยค 把字句 ออกเป็น 3 แบบดังนี้

- ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 在 + สถานที่
- ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 到 + สถานที่
- ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 给 + คน

เคล็ดลับการแต่งประโยคด้วย 把

1) รูปปฏิเสธของ 把 ให้ใช้ 没 หรือ 没有 วางไว้ด้านหน้า 把

我没有把水瓶放在桌子上。

ฉันไม่ได้เอาน้ำขวดน้ำวางไว้บนโต๊ะ

2) หากต้องการเน้นว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้วสามารถเติม 已经 ไว้หน้า 把

我已经把水瓶放在桌子上了。

ฉันเอาน้ำขวดน้ำวางไว้บนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว

3) หากต้องการแสดงความต้องการ สามารถเติม 要 ไว้ด้านหน้า 把 และเนื่องจากเหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้น จึง

ไม่ต้องเติม 了 ไว้ท้ายประโยค

我要把水瓶放在桌子上。

ฉันต้องการเอาน้ำขวดน้ำวางไว้บนโต๊ะ

“把” 2

把字句 คืออะไร

把字句 เป็นไวยากรณ์ที่ทำหน้าที่เน้นกรรมว่าถูกระทำอย่างไร หรือถูกระทำให้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร โดย 把 มีความหมายว่า นำ, เอา แต่ไม่ใช่ทุกประโยคที่สามารถแปลตรงตัวแบบนี้ได้

รูปประโยคพื้นฐาน

ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + องค์ประกอบอื่น

ในตอนที 1 เหล่าข้อได้แนะนำวิธีใช้ 3 แบบดังนี้

1) ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 在 + สถานที่

我把作业放在老师的桌子上了。

ฉันเอา/นำการบ้านวางไว้บนโต๊ะของคุณครูแล้ว

2) ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 到 + สถานที่

我把你的行李搬到客厅了。

ฉันย้ายกระเป๋าเดินทางของคุณไปที่ห้องรับแขกแล้ว

3) ประธาน + 把 + สิ่งของ/คน + กริยา + 给 + คน

我把礼物送给朋友了。

ฉันได้นำของขวัญมอบให้เพื่อนแล้ว

กฎและข้อควรระวังในการใช้ 把

1) ต้องเป็นการเน้นกรรมที่ถูกกระทำ และกริยาต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือเกิดผลลัพธ์ จึงสามารถใช้

把 ได้

ตัวอย่าง

1. 我看完了那本汉语书。(ประโยคบอกเล่าปกติ)

ฉันดูหนังสือภาษาจีนเล่มนั้นจบแล้ว

2. 我把那本汉语书看完了。(เน้นว่าหนังสือได้ถูกอ่านจบแล้ว)

ฉันดูหนังสือภาษาจีนเล่มนั้นจบแล้ว

2) กรรมที่ถูกกระทำจะต้องเกิดกริยาที่เปลี่ยนแปลง หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงจะไม่สามารถใช้ 把 ได้

ตัวอย่าง

我做作业了。(ประโยคบอกเล่าปกติ)

ฉันทำการบ้านแล้ว

× 我把做作业了。(หลัง 把 ต้องเป็นกรรมไม่ใช่กริยา และกรรมในประโยคไม่เกิดกริยาเปลี่ยนแปลง)

✓ 我把作业做完了。(เน้นว่าการบ้านได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว)

ฉันทำการบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว

3) กริยาบางหมวดไม่สามารถใช้กับ 把 ได้

1. หมวดความรู้สึก, การรับรู้ (看见, 听见, 闻见, 感到, 感觉, 觉得, 以为, 认为, 知道, 懂 อื่นๆ)

ตัวอย่าง

× 我把他看见了。

ฉันมองเห็นเขาแล้ว

2. หมวดการดำรงอยู่, การเทียบ (有, 在; 不如, 等于, 像 อื่นๆ)

ตัวอย่าง

× 我把词典有了。

ฉันมีพจนานุกรม

3. หมวดยึดใจ (同意, 讨厌, 生气, 关心, 怕, 愿意 อื่นๆ)

ตัวอย่าง

× 伙伴把这个计划同意了。

ผู้ร่วมหุ้นเห็นชอบกับแผนการนี้แล้ว

4. หมวดยึดท่าทาง (站, 坐, 躺, 蹲, 趴, 跪 อื่นๆ)

ตัวอย่าง

× 我把椅子坐了一会儿。

ฉันนั่งที่เก้าอี้สักครู่

5. หมวดยึดทิศทาง, การเคลื่อนไหว (来, 去, 上, 下, 起来, 过去 อื่นๆ)

ตัวอย่าง

× 我把北京去了一次。

ฉันไปปักกิ่งมาหนึ่งครั้งแล้ว

4) กรรมของ 把 ต้องเป็นสิ่งที่เฉพาะเจาะจง ทั้งผู้พูดและผู้ฟังรับรู้

ตัวอย่าง

把那本词典递给我。

เอาพจนานุกรมเล่มนั้นส่ง/ยื่นให้ฉัน

5) หน้ากรรมให้พยายามหลีกเลี่ยงการใช้ “一” เพราะไม่นิยม

把一本词典递给我。

เอาพจนานุกรมหนึ่งเล่มส่ง/ยื่นให้ฉัน

6) โดยปกติหากกริยาในประโยคมีความหมายเกี่ยวกับการแยกออกจากกัน หลังกริยาจะตามด้วย 了 ได้

(เช่น 脱, 折, 倒, 扔, 寄 อื่นๆ)

ตัวอย่าง

他把衣服脱了。

เขาถอดเสื้อผ้าแล้ว

7) ส่วนประกอบอื่นๆหลังกริยาของประโยค **把** โดยทั่วไปจะมีรูปแบบการซ้ำของคำกริยา (**动词重叠式**) คำเสริมอาการ (**动态助词** เช่น **了**) บทเสริม (**补语**) บทกรรม (**宾语**) อื่นๆ

ตัวอย่าง

1. 我们把课文复习复习。(รูปแบบการซ้ำของคำกริยา)

พวกเราทบทวนบทเรียนกัน

2. 把这些句子记住。(บทเสริม)

จดจำประโยคพวกนี้

3. 把这件事告诉老师吧。(บทกรรม)

นำเรื่องนี้ไปบอกคุณครูกันเถอะ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้
ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ก่อนเรียนและหลังเรียน

1. (ข้อ 1) ถึง ข้อ 5)) ข้อใดใช้รูปประโยค “把” (bǎ) ได้ถูกต้อง

1) A. 他写完毕业论文了
tā xiě wán bì yè lùn wén le

B. 毕业论文他把写完了
bì yè lùn wén tā bǎ xiě wán le

C. 他把毕业论文写完了
tā bǎ bì yè lùn wén xiě wán le

D. 毕业论文把他写完了
bì yè lùn wén tā bǎ xiě wán le

2) A. 我把汤喝完了
wǒ bǎ tāng hē wán le

B. 汤把我喝完了
tāng bǎ wǒ hē wán le

C. 我喝完汤了
wǒ hē wán tāng le

D. 我汤把喝完了
wǒ tāng bǎ hē wán le

3) A. 戴上了请把帽子
dài shàng le qǐng bǎ mào zǐ

B. 请把帽子戴上了
qǐng bǎ mào zǐ dài shàng le

C. 帽子戴上了请把
mào zǐ dài shàng le qǐng bǎ

D. 把帽子戴上了请
bǎ mào zǐ dài shàng le qǐng

4) A. 那件衣服把她洗了
nà jiàn yī fú bǎ tā xǐ le

B. 她洗了那件衣服
tā xǐ le nà jiàn yī fú

C. 她把那件衣服洗了
tā bǎ nà jiàn yī fú xǐ le

D. 那件衣服她把洗了
nà jiàn yī fú tā bǎ xǐ le

5) A. 弟弟把包子吃光了
dì dì bǎ bāo zi chī guāng le

B. 包子被弟弟吃光了
bāo zi bèi dì dì chī guāng le

C. 弟弟吃光了包子
dì dì chī guāng le bāo zi

D. 包子把弟弟吃光了
bāo zi bǎ dì dì chī guāng le

2. (ข้อ 6) ถึง ข้อ 10)) เลือกข้อที่วาง “把” (bǎ) ในตำแหน่งที่ถูกต้องที่สุด

6) 他 A 刚 B 买的水果 C 放在 D 桌子上
tā gāng mǎi dì shuǐ guǒ fàng zài zhuō zi shàng

7) 明天 A 请 B 大家 C 词典都 D 带上
míng tiān qǐng dà jiā cí diǎn dōu dài shàng

8) 妈妈 A 今天 B 买的水果 C 放在冰箱 D 里了
mā ma jīn tiān mǎi dì shuǐ guǒ fàng zài bīng xiāng lǐ le

9) 老师 A 学习 B 的生词 C 写在黑 D 板上
lǎo shī xué xí dì shēng cí xiě zài hēi bǎn shàng

10) 他 A 从来 B 没有 C 我的话 D 放在心上
tā cóng lái méi yǒu wǒ dì huà fàng zài xīn shàng

3. (ข้อ 11) ถึง ข้อ 15)) เติมคำในช่องว่างให้ถูกต้อง

11) (请把书打_____。)
qǐng bǎ shū dǎ

A. 破
pò

B. 开
kāi

C. 干净
gān jìng

D. 完
wán

12) (他把自行车骑_____了。)
tā bǎ zì xíng chē qí

A. 跑
pǎo

B. 跳
tiào

C. 走
zǒu

D. 远
yuǎn

13) (我把文件发出_____了。)
wǒ bǎ wén jiàn fā chū

A. 去
qù

B. 来
lái

C. 口
kǒu

D. 走
zǒu

14) (她要出门，已经把大衣穿_____了。)

A. 美
měi

B. 好
hǎo

C. 干净
gān jìng

D. 走
zǒu

15) (弟弟把作业写_____，就出去玩。)

A. 对
duì

B. 错
cuò

C. 完
wán

D. 乱
luàn

4. (ข้อ 16) ถึง ข้อ 20)) เลือกข้อที่มีโครงสร้างประโยค “把” (bǎ) ในรูปปฏิเสธที่ถูกต้อง

16) A. 他把水喝完没走了。
tā bǎ shuǐ hē wán méi zǒu le

B. 他没把水喝完就走了。
tā méi bǎ shuǐ hē wán jiù zǒu le

C. 他没喝完水就走了。
tā méi hē wán shuǐ jiù zǒu le

D. 他就走了没把水喝完。
tā jiù zǒu le méi bǎ shuǐ hē wán

17) A. 她这次考试，把奖学金没领走。
tā zhè cì kǎo shì bǎ jiǎng xué jīn méi lǐng zǒu

B. 这次考试，她把奖学金没领走。
zhè cì kǎo shì tā bǎ jiǎng xué jīn méi lǐng zǒu

C. 她把奖学金没领走，这次考试。
tā bǎ jiǎng xué jīn méi lǐng zǒu zhè cì kǎo shì

D. 这次考试，她没把奖学金领走。
zhè cì kǎo shì tā méi bǎ jiǎng xué jīn lǐng zǒu

18) A. 他^{tā}现在^{xiàn zài}还没 ^{hái méi}把 ^{bǎ}毕业 ^{bì yè}论文 ^{lùn wén}写好 ^{xiě hǎo}。

B. 他^{tā}现在^{xiàn zài}把 ^{bǎ}毕业 ^{bì yè}论文 ^{lùn wén}还没 ^{hái méi}写好 ^{xiě hǎo}。

C. 现在^{xiàn zài}他^{tā}把 ^{bǎ}毕业 ^{bì yè}论文 ^{lùn wén}还没 ^{hái méi}写好 ^{xiě hǎo}。

D. 现在^{xiàn zài}他^{tā}还没 ^{hái méi}把 ^{bǎ}写好 ^{xiě hǎo}毕业 ^{bì yè}论文 ^{lùn wén}。

19) A. 爸爸^{bà bà}没 ^{méi}把 ^{bǎ}礼物 ^{lǐ wù}送给 ^{sòng gěi}弟弟 ^{dì dì}。

B. 爸爸^{bà bà}没 ^{méi}把 ^{bǎ}礼物 ^{lǐ wù}送给 ^{sòng gěi}弟弟 ^{dì dì}。

C. 爸爸^{bà bà}没 ^{méi}把 ^{bǎ}礼物 ^{lǐ wù}送给 ^{sòng gěi}弟弟 ^{dì dì}。

D. 爸爸^{bà bà}没 ^{méi}把 ^{bǎ}礼物 ^{lǐ wù}送给 ^{sòng gěi}弟弟 ^{dì dì}。

20) A. 教室^{jiào shì}里 ^{lǐ}很 ^{hěn}冷 ^{lěng}，老师 ^{lǎo shī}把 ^{bǎ}门 ^{mén}没 ^{méi}关上 ^{guān shàng}。

B. 老师^{lǎo shī}没 ^{méi}把 ^{bǎ}门 ^{mén}关上 ^{guān shàng}，教室^{jiào shì}里 ^{lǐ}很 ^{hěn}冷 ^{lěng}。

C. 老师^{lǎo shī}关上 ^{guān shàng}没 ^{méi}把 ^{bǎ}门 ^{mén}，教室^{jiào shì}里 ^{lǐ}很 ^{hěn}冷 ^{lěng}。

D. 老师^{lǎo shī}把 ^{bǎ}门 ^{mén}关上 ^{guān shàng}，教室^{jiào shì}里 ^{lǐ}没 ^{méi}很 ^{hěn}冷 ^{lěng}。

แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษา
ในเขตพื้นที่ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC) ที่มีต่อ
สื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ)

คำชี้แจง ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงตามความเป็นจริง

ส่วนที่ 1 สภาพทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความ

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

ส่วนที่ 2 ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC) ที่มีต่อสื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ)

คำชี้แจง ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

ระดับ 5 = มากที่สุด ระดับ 4 = มาก ระดับ 3 = ปานกลาง ระดับ 2 = น้อย ระดับ 1 = น้อยที่สุด

ด้าน	ระดับความพึงพอใจ				
1.ด้านเนื้อหา	1	2	3	4	5
1.คำอธิบายไวยากรณ์ชัดเจนและเข้าใจง่าย					
2.บทเรียนนำเสนอวัตถุประสงค์ได้ถูกต้องชัดเจน					
3.เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					
4.เนื้อหาครอบคลุมและทันสมัย					
2.ด้านแบบฝึกทักษะ					
1.แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของบทเรียน					
2.คำสั่งในแบบฝึกหัดในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม					
3.ปริมาณแบบฝึกหัดของแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม					
4.แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน					
5.แบบฝึกหัดมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					
3.ประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้					
1.สามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนในชั้นเรียน					

2.ผู้เรียนใช้สื่อการเรียนรู้ในกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
3.เนื้อหาที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้					
4.บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียน					
5.สร้างความมั่นใจในการนำไปสื่อสารและพัฒนาต่อยอดการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์เงินเพิ่มขึ้น					
ความพึงพอใจภาพรวมทั้งหมด					

ส่วนที่ 2 ปัญหาที่พบและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....